

Disney
FROZEN

Nữ hoàng băng giá

Disney Pixar

Tên eBook: **Disney - Nữ Hoàng Băng Giá**

Tác giả : **Nhiều Tác Giả**

Thể loại: **Sách Thiếu Nhi, Văn học phương Tây**

Bộ sách: **Disney Pixar**

Công ty phát hành: **Alphabooks**

Nhà xuất bản: **NXB Dân Trí**

Trọng lượng vận chuyển: **280 g**

Kích thước: **13 x 19 cm**

Ngày xuất bản: **12/2014**

Hình thức: **Bìa Mềm**

Giá bìa: **39.000 đ**

Ebook: **Đào Tiểu Vũ eBook - <http://www.dtv-ebook.com>**

Giới thiệu:

Hay tuyệt! Hết sảy! Thú quá!

Quá được! Thích mê! Ghiền luôn!

5 sao! Yêu cuốn sách này!

Ai mà không thích đọc được cơ chứ? Một cuốn sách hay! Mọi người nên đọc cuốn sách này! Bởi nó hay lắm lắm lắm! ...

Đó là lời nhận xét của một cậu bé năm tuổi được mẹ đọc sách mỗi tối trước giờ đi ngủ; của một cô bé chín tuổi "*bận rộn đọc theo yêu cầu*" cho em gái ba tuổi; của một bà mẹ "đọc ké" sách của cậu con trai chín tuổi; hay chính là lời khuyên "nghiêm túc" của một cậu bé tám tuổi, có em trai lên bốn; là cảm xúc của mọi người sau khi đọc *Nữ hoàng băng giá*, *Công chúa tóc mây*, *Ralph Đập phá*... trong bộ *Tiểu thuyết thiếu nhi Disney*, chuyển thể từ những siêu phẩm điện ảnh chạm đến trái tim con trẻ của *Disney*.

Bộ sách đặc biệt dành cho "big fan" của những nàng công chúa *Disney*, những Quái nhí và anh hùng, bạn bè đồ chơi đại gia đình *Disney*. Và hơn tất cả, dành cho những bé em giàu trí tưởng tượng say mê những câu chuyện thần tiên, những bạn nhỏ đang háo hức tập đọc, và muốn rèn luyện thói quen đọc sách từ nhỏ!

16 cuốn tiểu thuyết mini kể lại chân thực và sống động toàn bộ chuyện phim với đầy đủ tình tiết thú vị, bằng ngôn ngữ dễ hiểu, trong sáng. 16 cuốn truyện chữ, từ đầu đến cuối dù không có hình ảnh minh họa nào nhưng sẽ lôi cuốn bất kỳ ai từng cầm sách trên tay. Bởi không chỉ là những thước phim được chuyển thể, đó còn là những ô cửa mở ra thế giới văn học. Bởi không chỉ là những chuyện phim dí dỏm, hài hước với những khung hình lung linh, đó còn là những câu chuyện rất đời, và để lại nhiều bài học cho trẻ: tình phụ tử cảm động của bố con cá hề, tình chị em tha thiết của hai nàng công chúa, tình bạn nhí nhỏ mà khăng khít của cặp đôi hù dọa ưu tú nhất hành tinh, tình cảm gia đình keo sơn, gắn bó của gia đình siêu nhân, chuyện tình yêu của người máy, chuyện khát khao được làm *Người Tốt* của một *Kẻ-trót-phải-làm-Kẻ-Xấu*, chuyện nàng công chúa dám vượt lên lễ thói, để được là chính mình...

Trong *Disney - Nữ Hoàng Băng Giá*, một *Eska* có tài hô băng gọi tuyết. Một *Anna*, cô em gái dũng cảm sẵn sàng dấn thân vào cuộc phiêu lưu nghệt thở để tìm lại chị gái và giải cứu vương quốc đang chìm trong mùa đông vĩnh cửu. Sánh vai cùng cô là tay phiêu lưu

nghiệp dư *Kristoff*, chú tuần lộc ẩm ương *Sven* và cậu người tuyết *Olaf* say mê ánh mặt trời nhiệt đới.

Mời các bạn đón đọc *Disney - Nữ Hoàng Băng Giá*.

Anna là Công chúa út của Arendelle. Chị của nàng, Công chúa Elsa sắp đăng quang Nữ hoàng.

Hoàng tử Hans tới Arendelle tham dự lễ đăng quang. chàng gây ấn tượng ngay tức thì với Anna.

Anna nghĩ rằng Hoàng tử Hans cực kỳ hào hiệp và cũng thật đẹp trai nữa.

Khi Anna tham dự lễ đăng quang của chị gái, nàng không hề biết Elsa lo lắng phép thuật của mình bị phát hiện như thế nào.

Nữ hoàng Elsa chạy trốn khỏi lâu đài sau khi bí mật về phép thuật băng giá của nàng chẳng may bị phát hiện.

Anna muốn Kristoff trở thành người dẫn đường giúp nàng vượt qua những ngọn núi tuyết.

Kristoff và Sven, chú tuần lộc của chàng, cùng nhau ca hát sau khi tìm được nơi trú chân cho buổi tối trong một kho thóc.

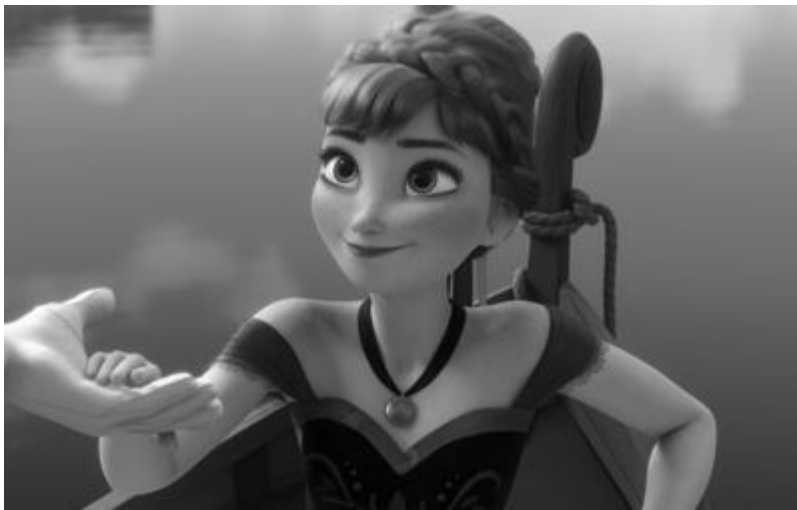
Khi Anna lần đầu gặp người tuyết Olaf, nàng vô tình đá cậu tách rời. Sau đó, đầu của Olaf bị lắp lộn ngược.

Olaf được làm từ băng và tuyết nhưng cậu luôn mơ ước được chạy nhảy trên cánh đồng hoa trong một ngày hè ấm áp.

Elsa gây ra một cơn bão mùa đông dữ dội trên ngọn Núi Bắc. Lần đầu tiên trong đời, nàng không cần phải che giấu sức mạnh của mình.

Có gì đó đang tiến đến từ rừng cây, và nó có vẻ RẤT lớn.

Kristoff và Anna bị người tuyết khổng lồ làm nhiệm vụ bảo vệ lâu đài băng của Elsa đuổi đi.

Anna và Kristoff bị dồn tới sát vách đá. Cách duy nhất để trốn thoát là họ phải bám vào một sợi dây để nhảy xuống.

Anna cắt sợi dây giúp họ thoát khỏi người tuyết khổng lồ. Nàng và Kristoff rơi xuống núi.

Anna phải cứu Arendelle trước khi vương quốc bị đóng băng hoàn toàn.

MỞ ĐẦU

Lâu lắm rồi, trên đỉnh ngọn núi hùng vĩ thuộc vương quốc Arendelle kia, có một nhóm trai tráng đang làm việc hăng say. Họ chính là thợ thu hoạch băng. Họ xẻ và vận chuyển những khối băng lớn từ các hồ băng trên núi về vương quốc. Những chú ngựa đứng yên đợi chiếc xe chở hàng của chúng được chất đầy. Các khối băng được kéo lên xe, và chẳng mấy chốc chúng sẽ được chở xuống làng đem đi bán. Công việc này quả lắm rủi ro. Chỉ sơ sẩy chút thôi là những khối băng sẽ bị trượt xuống dốc núi – hay tệ hơn là rơi trúng ai đó và đè bẹp anh ta.

Một cậu bé đứng trong bóng tối mê mải nhìn những người thợ. Cậu kéo theo một chiếc xe trượt tuyết nhỏ. Kristoff là tên của cậu. Kristoff luôn ước ao được gia nhập nhóm thợ thu hoạch băng, nhưng biết làm sao được, cậu hãy còn quá nhỏ. Còn đứng bên cạnh là người bạn trung thành, chú tuần lộc nhỏ có tên Sven. Kristoff tưởng tượng cảnh cả hai cùng nhau kéo chiếc xe trượt tuyết chở đầy đá băng về làng ở Arendelle. Sven hít khí lạnh và liếc nhìn những khối băng lớn. Chúng trông thật là nặng. Chú khịt mũi nhưng chẳng hề có ý định di chuyển.

Đến tận khi trời đã chập choạng tối, Kristoff mới thuyết phục được Sven chở một khối băng nhỏ xíu trên chiếc xe trượt tuyết. Lúc này, những người thợ đã thấp đèn, và đang hối hả chất những mẻ băng cuối cùng lên xe. Kristoff sốt sắng đi theo và cũng kéo được một khối băng nhỏ, sau khi đánh vật với khối băng một hồi, cuối cùng cậu cũng chất được nó lên xe trượt, và thắng vào yên của Sven.

Từng xe từng xe nối tiếp nhau, đội thu hoạch băng xuống núi trở về làng. Kristoff cùng Sven cũng nối đuôi trên chiếc xe nhỏ, xuống con đường gập ghềnh.

Trên cao, bắc cực quang¹ trải rộng trên bầu trời đêm, tựa những làn sóng ánh sáng xanh mỏng mảnh như lụa. Ánh sáng kỳ diệu đó sóng sánh như thể chảy từ đỉnh núi xuống vương quốc phía dưới.

CHƯƠNG 1

Trong thung lũng cỏ ngay bên rìa vực sâu, tòa lâu đài của Arendelle nằm im lìm trong màn đêm. Ánh sáng rực rỡ từ cực quang phương bắc xuyên qua ô cửa sổ, đánh thức một cô gái nhỏ. Cô bé ngồi dậy và cười toét khi thấy thứ ánh sáng xanh diệu kỳ ấy.

Cô bé nhảy ra khỏi giường, nhón chân lẻ làng sang bên kia phòng gọi chị gái. “Chị Elsa, chị Elsa ơi!” cô bé giục giã, “dậy đi nào!”

Elsa, tám tuổi, từ dưới chăn nói vọng ra, giọng vẫn ngái ngủ, “Anna, về giường ngủ đi.”

Nhưng Anna vẫn quyết mề nheo, “Nhưng mà em không thể. Bầu trời thức dậy rồi, nên em cũng dậy và chúng ta phải chơi thôi chị ơi.” Như chưa đủ, cô bé nói tiếp, “Chị có muốn nặn người tuyết không?”

Elsa mở mắt tức thì. Điều này quả là thu hút.

Hai cô bé chính là con gái của Đức vua và Hoàng hậu vương quốc Arendelle, hai chị em rất thân nhau. Elsa luôn chiều lòng Anna mỗi khi em gái nài nỉ. Hai chị em vẫn mặc áo ngủ chạy ào xuống hành lang, vừa chạy vừa cười đùa. Vào đến Đại sảnh, nơi thường diễn ra những buổi khiêu vũ hoàng gia, hai cô bé quay lại nhìn nhau.

“Sẵn sàng chưa?” Elsa mỉm cười hỏi.

“Rồi, rồi ạ!” Anna rối rít, rướn lên chọc lét Elsa.

Elsa cười khúc khích, và đột nhiên những bông tuyết bung nở giữa hai bàn tay Elsa.

Anna vỗ tay mừng rỡ. Cô bé biết chị gái mình có tài năng vô cùng đặc biệt: có thể tạo ra tuyết và băng, thậm chí ngay giữa mùa hè!

Chỉ cần vung tay lắc nhẹ là Elsa có thể làm phép gọi băng tuyết. Chẳng mấy chốc Elsa đã khiến Đại Sảnh đầy những đụn tuyết mịn và biến nơi đây thành một sân chơi mùa đông. Sau khi nàng giậm chân, băng lập tức phủ khắp sàn. Elsa cười vang khi nhìn thấy Anna hào hứng nhảy cẫng lên.

Hai cô bé cùng nhau nặn người tuyết. Anna cố hết sức lăn một khối tuyết để làm thân. Sau đó, cô bé chạy đi lấy một củ cà-rốt để làm mũi. “Người tuyết đây rồi!” Anna kêu lên đầy tự hào.

Elsa cười khi trông thấy cậu bé tuyết xiêu vẹo. “Xin chào, tớ là Olaf.” Cô bé thấp giọng, giả vờ là người tuyết. “Và tớ thích những cái ôm ấm áp.”

Hai nàng Công chúa nhỏ nhảy múa xung quanh người tuyết vui nhộn của họ.

Sau đó, Elsa làm phép hóa ra một đường băng trượt. Anna reo lên thích thú. Cô bé trèo lên đỉnh, trượt xuống rồi lại vút lên cao. Elsa vội tạo một đường băng khác để đón em gái khi cô bé rơi xuống. Anna tăng tốc và lại tung mình lên. Elsa phải nhanh tay hơn mới kịp đỡ Anna. Nàng tạo ra nhiều đường băng đến nỗi Anna cảm thấy mình như bay xung quanh căn phòng vậy.

“Anna, chậm lại!” Elsa kêu lên, cảm thấy bất an, “cao quá rồi đấy!”

Nhưng Anna đang vui. Nàng Công chúa nhỏ chẳng hề nao núng, cứ thoăn thoắt nhảy rồi trượt trên các đường băng mới ngay khi Elsa vừa tạo ra. Elsa vung tay tạo thêm một đường nữa, nhưng nàng bất ngờ bị trượt chân và vấp ngã. Tia băng phép thuật lệch hướng và sượt qua đầu Anna, trúng một lọn tóc của cô bé.

Anna giật mình và ngã xuống đất, bất tỉnh.

“Anna!” Elsa hét lên và chạy vội tới chỗ em gái. Nàng nâng Anna lên và cảm thấy cô bé lạnh toát, run rẩy. Lọn tóc bị trúng phép thuật đã chuyển sang màu trắng hoàn toàn. Elsa tuyệt vọng khóc gọi, “Cha ơi! Mẹ ơi!”

Khi Elsa gọi xin giúp đỡ, nỗi lo lắng của nàng càng tăng lên tạo nên các cột băng trên trần nhà và những gai băng nhọn mọc cao xung quanh hai chị em.

Đức vua và Hoàng hậu vội vàng chạy vào Đại Sảnh và trông thấy hai cô con gái nhỏ đang ôm nhau giữa khung cảnh băng giá. Họ biết rằng Elsa có năng lực đặc biệt có thể tạo ra băng tuyết nhưng như thế này thì quả nằm ngoài sức tưởng tượng của họ. “Elsa!” Đức vua thét lên. “Mọi thứ đã không kiểm soát được nữa rồi!”

“Con xin lỗi, con không cố ý.” Elsa khỏ sở đáp lại.

“Anna, con yêu!” Hoàng hậu hét hoảng thốt lên, rồi chạy về phía cô con gái nhỏ.

CHƯƠNG 2

Thư viện của lâu đài chìm trong bóng tối, nhưng Đức vua biết ngài cần tìm gì. Đó là một cuốn sách cổ đầy ắp tri thức từ nhiều thế kỷ trước. Cuốn sách kia rồi, Đức vua vội lấy xuống khỏi giá và nhanh chóng lật tới trang cần tìm. Trên đó có bức vẽ một yêu tinh đá đang nắm giữ sức mạnh của bắc cực quang. Bức tranh mô tả một người bị thương nằm bất động trong khi yêu tinh đá sử dụng sức mạnh kỳ diệu của bắc cực quang để trị thương cho người đó. Đức vua lật sang trang và rồi ngài chú ý đến một tờ giấy, là tấm bản đồ nhàu nát kẹp ở đó. Ngài cẩn thận mở tấm bản đồ đã ngả vàng.

Không lãng phí thời giờ, Đức vua và Hoàng hậu mặc áo choàng và ôm hai cô con gái lên ngựa đã thắt yên. Cả gia đình hoàng gia vội vã rời lâu đài. Hoàng hậu cưỡi ngựa cùng với Elsa trong khi Đức vua ôm Anna và cưỡi trên một con ngựa khác. Hai con chiến mã phi như bay trên đường núi.

Kristoff và Sven đang đi xuống trên con đường đầy sỏi đá, dưới ánh sáng rực rỡ của bắc cực quang. Nhưng khi nghe thấy tiếng vó ngựa rầm rập đang ngày càng gần, cả hai vội tránh sang một bên, về thận trọng. Họ trông thấy một đám người ngựa phi nước đại lao tới, và để lại vệt băng dài phía sau nơi họ đi qua.

Thấy tò mò, Kristoff và Sven đi theo những người này đến một gò đất trong thung lũng trên núi. Cả hai nấp sau một tảng đá, dõi theo đám người khi những con ngựa dừng lại và hí vang.

Vua và Hoàng hậu xuống ngựa. Đức vua đang ôm một cô gái nhỏ, cô bé tựa trên vai ngài, còn Hoàng hậu nắm tay một bé gái khác

trông có vẻ lớn hơn.

“Có ai đó không, xin hãy giúp con gái tôi!” Đức vua gọi to.

Ban đầu thung lũng trống không. Rồi rất nhiều đá từ đâu lẫn tới. Đột nhiên, những tảng đá dang tay chân và đứng dậy. Hóa ra, đó không phải là đá mà là những sinh vật nhỏ màu xám!

“Các yêu tinh đá!” Kristoff huýt sáo với Sven.

Đúng lúc ấy, một hòn đá bên cạnh Kristoff bỗng nhảy lên và biến thành một nữ yêu tinh đá nhỏ bé, người phủ đầy râu. Đó là bà Hulda.

“Suyt...” Hulda bảo Kristoff yên lặng. “Ta đang cố nghe họ nói.” Sau đó, bà giật mình, quay lại nhìn kỹ Kristoff, nhận ra rằng cậu bé không phải một yêu tinh đá. Bà liền nở nụ cười tươi, kéo cả Kristoff và Sven vào vòng tay mình rồi trao cho họ cái ôm thật chặt. “Ồi! Mới đáng yêu làm sao!” Bà vừa cười vừa nói.

Phía trước, Đức vua đứng cùng với hai cô con gái khi Pabbie – một yêu tinh đá rất già – bước ra từ đám đông và nhìn chăm chăm vào các nàng Công chúa.

Đầu tiên ông nhìn Elsa và hỏi, “Công chúa có phép thuật bẩm sinh hay bị lời nguyền?”

Đức vua trả lời, “Từ lúc mới sinh ra và ngày càng mạnh hơn.”

Yêu tinh đá quay sang nhìn Anna, cô bé vẫn bất tỉnh. “Con bé may mắn vì phép thuật không trúng tim.” Ông thêm vào. “Trái tim khó thay đổi lắm, còn trí óc dễ thuyết phục hơn.” Ông ngừng một chút rồi lại nói tiếp, “Chúng ta sẽ giữ cho cô bé an toàn, nhưng sẽ xóa hết mọi ký ức về phép thuật trong đầu cô bé.”

Đức vua gật đầu đáp, “Vậy thì, ông hãy làm việc cần làm đi.”

Chạm nhẹ các ngón tay, trưởng lão yêu tinh kéo chuỗi ký ức rục rờ từ khi Anna còn nhỏ ra khỏi đầu cô bé. Chuỗi ký ức lơ lửng trong

không trung khi yêu tinh đã biến đổi chúng. Và thế là, thay vì một người tuyết nhiệm màu trong phòng khiêu vũ, Anna giờ đây chỉ nhớ về khung cảnh tuyết trắng phủ đầy trong sân; thay vì nhớ về những bông tuyết rơi trên hành lang, cô bé giờ đây chỉ nhớ về những bông tuyết bên ngoài cửa sổ. Mọi khoảnh khắc diệu kỳ khi cô bé chơi đùa cùng Elsa cũng biến mất, chỉ còn lại đó những hình ảnh hết sức bình thường. Dấu vết còn lại duy nhất liên quan đến câu chuyện phép thuật này là lọn tóc trắng trên đầu cô bé.

“Xong rồi.” Pabbie nói sau khi hoàn thành công việc. “Cô bé sẽ chỉ nhớ những niềm vui, và không nhớ gì tới phép thuật nữa.”

“Vậy em ấy sẽ không nhớ rằng cháu có sức mạnh nữa ư?” Elsa hỏi.

“Đúng vậy.” Pabbie trả lời.

“Đó có lẽ là điều tốt nhất.” Đức vua trù mên nói với Elsa.

“Hãy nghe ta, Elsa.” Pabbie nói. “Phép thuật của con ngày càng mạnh hơn. Nó rất tuyệt vời, nhưng cũng nguy hiểm vô cùng.”

Vừa nói, lão yêu tinh đã vừa làm phép, hình ảnh của Elsa lúc lớn bỗng hiện ra trên bầu trời. Hình ảnh chuyển động duyên dáng, và được bao phủ bởi những bông tuyết trắng đẹp đẽ.

Rồi đột nhiên, giữa bắc cực quang, các bông tuyết biến thành gai băng sắc nhọn. Bóng của một đám đông hòa cùng với hình ảnh Elsa trên bầu trời, và họ đang dùng các gai băng nhọn như vũ khí đó tấn công hình Elsa.

“Con phải học cách kiểm soát sức mạnh của mình.” Pabbie tiếp tục. “Nỗi sợ hãi chính là kẻ thù của con.”

Đức vua ôm Elsa thật chặt. “Chúng ta sẽ bảo vệ con bé.” ngài hứa. “Chúng ta sẽ khóa cổng, giảm bớt người hầu và giấu sức mạnh của con để không ai biết... kể cả Anna.”

CHƯƠNG 3

Quay trở về lâu đài, Đức vua và Hoàng hậu bỗng nhiên ra lệnh khóa tất cả các cánh cổng của lâu đài. Mọi cửa ra vào và cửa sổ cũng đều bị đóng. Cả hai nàng Công chúa nhỏ được giữ tách biệt và lâu đài không còn chào đón các vị khách tới thăm nữa. Cả gia đình sống ẩn dật trong các bức tường của vương quốc.

Vua và Hoàng hậu vô cùng thận trọng. Khi các nàng Công chúa lớn lên, cả hai cùng làm mọi việc để đảm bảo Elsa có thể học được cách kiểm soát bản thân. Điều đó cũng có nghĩa là hai chị em không còn được chơi chung với nhau. Elsa không tìm Anna nữa vì nàng luôn e sợ mình có thể vô tình làm em gái bị thương. Từng ngày trôi qua, Elsa dành phần lớn thời gian để học cách trở thành người kế vị ngai vàng, cai trị vương quốc và cả cách kiểm soát phép thuật của bản thân.

Quá trình rèn luyện này thật vất vả, và Elsa luôn cảm thấy nàng không thể tìm lại được sức mạnh của mình. Băng dường như luôn được tạo ra từ các đầu ngón tay dù khi nàng cười, khóc hay cả lúc bối rối.

Vô cùng lo lắng, Đức vua đã đưa cho Elsa một đôi găng tay da. Ngài khuyên con gái phải luôn mang đôi găng này, và nhắc nhở nàng cần phải giấu đi phép thuật băng tuyết để giữ an toàn. “Con cần che giấu sức mạnh.” Đức vua dặn dò Elsa.

“Vâng, con sẽ cố gắng.” Nàng đáp.

Đức vua gật đầu. “Đừng để ai biết con có khả năng này.”

Thời gian lại trôi qua, phần lớn thời gian Anna lẻ loi một mình. Thỉnh thoảng nàng chơi với búp bê, thỉnh thoảng trò chuyện với các bức chân dung trong phòng trưng bày. Nhưng nàng vẫn luôn cô đơn.

Ngày qua ngày, Anna gõ cửa phòng Elsa, nài nỉ chị gái ra ngoài chơi với mình. Nhưng Elsa chưa bao giờ ra ngoài. Ký ức tình chị em giữa hai cô bé dần phai nhạt.

Một ngày, Anna nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy tuyết rơi trong khu vườn hoàng gia. Cô bé chạy nhanh xuống sảnh tới phòng chị gái. “Chị có muốn nặn người tuyết không?” Nàng gọi với qua cánh cửa khép chặt.

Không có câu trả lời nào từ bên trong cả. Cánh cửa vẫn không chịu mở ra. Tuy vậy, Anna vẫn chạy ra sân và cố gắng tự làm người tuyết. Sau khi lăn được một quả bóng xiêu vẹo, cô bé nhìn vào khung cửa sổ phòng Elsa, cảm thấy như có ai đó đang mỉm cười với mình. Nhưng khi nhìn lại lần nữa, khuôn mặt đó đã biến mất.

Không còn bất kỳ chút ký ức nào về phép màu của Elsa, vì vậy Anna không hiểu tại sao tự dưng mình lại bị bỏ rơi như thế. Rồi thời gian trôi đi, Anna đơn giản cho rằng sự lạnh lùng của chị gái mình là vì chị ấy vốn là người lạnh lùng như vậy. Nàng không hề biết rằng chính Elsa cũng cô đơn làm sao và chị ấy cũng nhớ Anna nhiều như Anna nhớ đến chị ấy. Elsa rất muốn chơi với em gái, nhưng luôn lo sợ sức mạnh phép thuật sẽ một lần nữa vô tình gây hại cho Anna.

Một ngày, Elsa nói với Đức vua, “Cha ơi, con sợ lắm. Phép thuật của con ngày càng mạnh hơn.”

“Lo lắng chỉ làm mọi việc tệ hơn thôi.” Đức vua ân cần nói. “Bình tĩnh nào, con yêu.” Ngài ôm Elsa vào lòng.

“Không!” Elsa vội kêu lên sợ hãi, “xin đừng chạm vào con.”

Một ngày nọ của nhiều năm sau, khi các nàng Công chúa nhỏ nay đã trở thành thiếu nữ, Đức vua và Hoàng hậu lên tàu, dự định thăm viếng một vương quốc láng giềng. Họ ôm hôn tạm biệt các con gái

và để cả hai ở nhà, như nhiều lần trước đó. Nhưng lần này, Vua và Hoàng hậu không bao giờ trở về nữa. Một cơn bão đã nhấn chìm con tàu, và họ đã bị chôn vùi giữa biển khơi. Cả vương quốc vô cùng tiếc thương.

Bên trong lâu đài, Anna cảm thấy kiệt sức với nỗi đau buồn quá lớn. Không biết phải đi đâu, nàng gõ cửa phòng Elsa lần nữa.

“Elsa? Chị ổn chứ? Em đang ở ngay ngoài này.” Anna nói. Nhưng như mọi khi, Elsa không trả lời. Anna ngồi thụp xuống, nàng đau buồn dựa đầu vào cánh cửa. “Giờ chỉ còn mỗi chị em mình thôi. Chúng ta phải làm sao đây?”

Bên trong căn phòng, Elsa cũng cảm thấy thật buồn thảm. Nhưng nàng không mở cửa. Thay vào đó, nàng ngồi xuống, tựa vào cánh cửa đóng kín, khóc thầm. Quanh nàng, băng và tuyết đã phủ kín khắp nơi.

Đã đến lúc các cô gái phải trưởng thành. Nhưng do tách nhau quá lâu, Anna cảm thấy nàng hoàn toàn không hề biết gì về Elsa cả.

Khi Elsa bước sang tuổi hai mốt, đó chính là thời điểm nàng đăng quang ngôi vị Nữ hoàng của Arendelle. Cả vương quốc hân hoan đón mừng. Lần đầu tiên sau nhiều năm, và chỉ trong một ngày duy nhất, cổng thành sẽ mở ra chào đón dân làng và các vương quốc láng giềng tới chúc mừng Nữ hoàng mới.

Đó chắc hẳn là một ngày lễ mà Arendelle sẽ không thể nào quên.

CHƯƠNG 4

Vào buổi sáng đăng quang của Elsa, những cánh cổng nặng nề dẫn vào lâu đài cuối cùng đã mở ra. Dân chúng Arendelle nô nức tham dự dịp trọng đại này. Họ đứng chật kín những con đường phía trước lâu đài, háo hức mong đợi được ngắm nhìn Nữ hoàng mới của mình.

Góp thêm phần náo nhiệt, trong vịnh hẹp chứa đầy tàu thuyền từ các vương quốc bạn bè chở những quý tộc từ xa tới. Các vị quan khách lần lượt bước vào, qua cánh cổng Arendelle.

“Chào mừng đến với vương quốc Arendelle bé nhỏ của chúng tôi!” Người lính hoàng gia chào đón các vị khách. Một trong các khách quý đến thăm là Công tước Duke của xứ Weselton, một người đàn ông nhỏ thó, râu tóc trắng. Hai vệ sĩ lực lưỡng mang hành lý theo sát ông ta.

“Ồ, Arendelle, đối tác thương mại bí ẩn nhất của chúng ta đây à?” Ngài Duke phấn khởi nói. “Hãy mở những cánh cổng kia để ta có thể khám phá những bí mật của các người và khai thác tài nguyên giàu có của vùng đất này!”

Tại một nơi khác, Kristoff đang trên đường xuống núi. Giờ đây cậu đã là một chàng trai cường tráng, trở thành thợ thu hoạch băng đích thực, hàng ngày cùng người bạn thân – chú tuần lộc Sven, chuyên chở các khối đá băng xuống núi. Với Kristoff, lễ đăng quang là cơ hội hoàn hảo để anh chàng bán được hàng cho những người đang nô nức kéo vào thành Arendelle.

“Một buổi lễ đăng quang vào một ngày tháng Bảy nắng nóng, anh bạn biết điều này là gì không nhỉ?” Chàng hỏi Sven đang được đóng yên vào chiếc xe chở băng vốn đã ọp ẹp.

Chú tuần lộc mở to đôi mắt. Sven mặc dù không thể nói, nhưng cũng chẳng hề gì với Kristoff. Chàng vẫn thường giả giọng chú, bằng cách trầm giọng xuống để cho có vẻ giống tuần lộc hơn.

“Cá là đến trưa, tớ sẽ bốc mùi như một con chồn hôi điên khùng!” Anh chàng tự trả lời thay Sven.

“Đúng vậy.” Kristoff đồng tình khi trở lại giọng của mình. Chàng cười toe toét, “Nhưng, có thể mọi người sẽ cần đá, rất nhiều đá.” Chàng kéo sợi dây thừng của Sven, và cả hai tiếp tục tiến về lâu đài.

Sự xuất hiện của những người mới cùng sự náo nhiệt trong lâu đài tựa như một giấc mơ trở thành hiện thực đối với Anna. Lần đầu tiên trong nhiều năm, mọi cánh cổng của Arendelle đều được mở ra. Không ai ngăn nàng Công chúa lại. Nàng lao qua khoảnh sân nhộn nhịp phía trước lâu đài và gần như nhảy chân sáo vào thị trấn. Nơi nơi, mọi người đã sẵn sàng cho buổi lễ đăng quang. Công chúa nhìn thấy các biểu ngữ, cây nêu và những bông hoa, tất cả được dành cho buổi lễ của chị nàng – Nữ hoàng mới. Có một vài nhóm nhảy, một vài ban nhạc và quầy hàng ăn. Mọi thứ đều hết sức náo nhiệt và đầy hấp dẫn.

“Mình muốn được gặp mọi người quá rồi!” Anna hào hứng nói to. Sau đó, nàng bỗng dừng lại khi một ý nghĩ chợt lóe lên. “Sẽ như nào nếu ta gặp người đó?” Anna biết rằng nàng hiếm khi được gặp một ai đó đặc biệt, nhất là kể từ khi cánh cổng lâu đài chỉ mở duy nhất một ngày hôm nay, chính xác là hai mươi tư tiếng. Tuy nhiên, nàng không thể không mơ mộng một chút. Hôm nay được xem là cơ hội duy nhất của nàng để quen những người bạn mới, hiểu thêm một vài điều và có thể, chỉ là có thể thôi, tìm thấy tình yêu của đời nàng.

Ở tầng trên của lâu đài, trong phòng mình, Elsa đã không thể chia sẻ niềm hạnh phúc rộn ràng cùng cả vương quốc. Nàng rất lo lắng

về việc kiểm soát sức mạnh của mình, và hy vọng có thể vượt qua buổi lễ mà không để ai biết được nàng có phép thuật.

Nàng thử tuột găng tay ra, nhấc đế nện và một chiếc bình nhỏ trên bàn lên. Nàng gắng tập trung, giữ cả hai bằng bàn tay trần. “Mình phải làm được.” Elsa nhủ thầm. “Nhỡ có sơ sót gì thì mọi người sẽ phát hiện ra mất!” Nàng sợ hãi. Bởi ngay lúc này đây, băng đã xuất hiện trên lòng bàn tay nàng rồi lan dần sang cả hai đồ vật, biến chúng thành băng. Nàng vội vàng để chúng xuống và đeo lại găng tay, che đậy đôi bàn tay – có phép thuật băng giá.

“Chỉ hôm nay thôi.” Elsa tự nhắc nhở bản thân. Sau đó, cánh cổng sẽ lại đóng, và nàng sẽ lại tiếp tục che giấu bí mật này.

CHƯƠNG 5

Anna mơ màng bước trên những con phố bên dưới lâu đài, nàng dạo xung quanh cảng, ngắm nhìn những con tàu và tưởng tượng tất cả những niềm vui mà bữa tiệc đăng quang sẽ đem tới. Chỉ một lần này thôi, Elsa không muốn dành thời gian cho nàng cũng chẳng sao, vì nàng sẽ dành thời gian cho mọi người khác nữa.

Anna đi tới một khúc ngoặt và đột nhiên – Bốp! Một chú ngựa đâm sầm vào nàng!

Bị bất ngờ, Anna mất thăng bằng và trượt chân, ngã vào một chiếc thuyền nhỏ nằm trên bến. Chiếc thuyền bấp bênh xô nghiêng về phía mặt nước. May thay, chú ngựa tiến về phía trước, và đặt chân lên đuôi thuyền để giữ nó khỏi trượt xuống cảng.

“Ôi!” Anna kêu lên đầy ngạc nhiên, ngược nhìn chú ngựa và chủ nhân của nó.

“Tôi thành thực xin lỗi!” Chàng trai nói. “Cô có bị thương không?”

Anna gắng lấy lại bình tĩnh. “À, ừ... Không, tôi không sao.” Nàng cố trả lời. Anna thực tình công nhận rằng anh chàng cưỡi ngựa thật đẹp trai.

“Cô chắc chứ?” Chàng trai trẻ hỏi. Rồi chàng nhảy xuống ngựa. Chàng ta cao ráo và chải chuốt, với bộ trang phục ưa nhìn. Chàng trông có vẻ rất quan tâm đến vẻ ngoài của mình.

“Vâng, tôi đã không để ý đường.” Anna nói. Nàng mỉm cười. “Nhưng tôi ổn mà.”

“Ồ, ơn Chúa!” chàng trai lạ mặt nói và mỉm cười, rồi bước tới chiếc thuyền nhỏ đưa tay kéo Anna lên. Khi ánh mắt họ chạm nhau, như thể có một dòng điện hân hoan chạy giữa họ.

Chàng trai trẻ mỉm cười. “Hoàng tử Hans của Đảo Nam.” Chàng tự giới thiệu bản thân.

Anna đứng lên và nhún gối. “Công chúa Anna của Arendelle.” Nàng đáp lễ.

“Công chúa ư?” Chàng trai lặp lại, đầy ngạc nhiên. “Thưa Công chúa!” Chàng khụy đầu gối và cúi đầu.

Chú ngựa cũng đột ngột khụy gối theo. Ngay lập tức, chiếc thuyền nhỏ lại nghiêng đi, và thế là Hans ngã nhào về phía Anna. Cả hai lúng túng cười khúc khích.

“Xin chào.” Anna nói. Khuôn mặt của Hoàng tử sát gần với nàng.

Chú ngựa đã nhận ra sai lầm của mình liền vội đặt chân trở lại thuyền. Lần này, cả hai đều chúi về phía ngược lại, và Anna thì bị xô về phía Hans.

“Này cậu bé!” Hans ngượng ngùng nói với con ngựa của mình.

“Ha! Thật là khó xử!” Anna lên tiếng, vẻ thừa nhận tình huống của họ. “Không chỉ anh lúng túng, mà bởi vì chúng ta đều... tôi cũng thật vụng về!” Nàng nói, cố gắng giấu đi sự bối rối. Và rồi chẳng được, nàng chột thốt lên, “Anh thật phong độ!” Nàng vội lấy tay che miệng. Ôi, nàng vừa nói gì vậy? “Chờ đã, cái gì?”

Hans nhanh chóng lấy lại dáng vẻ hoàng gia tao nhã. “Thay cho ngựa của tôi, thành thực gửi lời xin lỗi chính thức tới Công chúa, vì hành vi bất nhã vừa rồi. Và cho cả những điều sau đó.” Chàng nói thêm.

“Ồ, không.” Anna đáp. “Mọi thứ đều ổn mà. Tôi không phải vị Công chúa đó đâu. Ý tôi là, nếu anh va phải chị của tôi, Elsa, thì có thể

là...” Nàng ngập ngừng trong giây lát. “Đúng vậy! Bởi vì, anh biết đấy...” Anna vỗ chú ngựa, cố gắng định hình những suy nghĩ lan man của mình. “Xin chào.” Nàng nói với chú ngựa. Rồi nàng quay lại và nở nụ cười phong cách hoàng gia với Hans. “Nhưng may mắn cho anh, đó là tôi.”

“Vậy sao?” Hans hỏi. Và chàng cũng nở một nụ cười ấm áp.

Anna không thể không cười đáp trả. Đột nhiên, những tiếng chuông trong lâu đài vang lên.

“Những chiếc chuông!” Nàng vội vã. “Ôi lễ đăng quang, tôi cần phải đi rồi.” Nàng nhảy ra khỏi thuyền, lên bến và vẫy tay chào. “Tạm biệt!”

Hans vẫy lại. Thậm chí chú ngựa cũng vẫy chào, thế là nó bỏ chiếc móng ra khỏi thuyền. Không may, điều đó làm cho chiếc thuyền bị nghiêng về một bên.

“Ôi không!” Hans hét lên.

Chiếc thuyền lật nhào và Hans rơi tồm xuống nước. Nặng thuyền lên khỏi đầu, Hans ló trên mặt nước và nhìn Anna chạy qua các con phố về lâu đài. Anh chàng cười toe toét khi nghĩ về cuộc gặp gỡ tuyệt vời với nàng Công chúa xinh đẹp.

Lúc này, dân chúng Arendelle và những chức sắc từ khắp nơi, cùng kéo vào nhà thờ hoàng gia tham dự lễ đăng quang của Elsa. Trong khi đó, Kristoff thì lại đang ở rất xa nơi này, tại một góc của thị trấn. Anh chàng đã bán tất cả đá băng, và giờ đang bận rộn thương lượng sửa chữa một chiếc xe trượt tuyết mới toanh.

“Nhìn cái này này, Sven!” Kristoff gọi chú tuần lộc khi anh chàng thử những tính năng đặc biệt của chiếc xe, cho phép chuyển đổi giữa dây cáp kéo và các bánh xe.

“Xe trượt tuyết đấy! Không, nó là một chiếc xe chở hàng! Một chiếc xe trượt tuyết! Và cũng là xe chở hàng!”

Người bán hàng nhìn Kristoff vẻ cảm thông, ông ta đang tự nhủ loại người nào thì mới nói chuyện với một con tuần lộc. Tuy nhiên, ông ta muốn kết thúc vụ buôn bán này. “Anh không đi xem mặt Nữ hoàng và Công chúa cùng mọi người sao?” Ông hỏi Kristoff.

“Ông đùa ư?” Kristoff trả lời. “Tôi vừa có một chiếc xe trượt tuyết mới cóng... có bánh xe!” Chàng ta cười toe toét. “Tôi cần lên đường.”

“Tùy cậu thôi.” Người bán hàng nói. “Nhưng tôi cá là họ rất đẹp.”

Kristoff thậm chí còn không nghe thấy người bán hàng nói gì. Chàng và Sven còn bận chuẩn bị lên núi với một chiếc xe trượt mới.

CHƯƠNG 6

Khi buổi lễ đăng quang bắt đầu, trong nhà thờ đã chật kín người. Một dàn nhạc và một đội hợp xướng đang đàn hát trong khi đám rước hoàng gia đi xuống dọc lối chính giữa. Vị giám mục dẫn đầu, tiếp sau là Elsa, lộng lẫy và uy nghiêm. Theo sau cùng là Anna, nàng đang giữ đuôi áo của Elsa.

Liếc trộm qua vai, Anna trông thấy Hoàng tử Hans đẹp trai. chàng ngồi đó, dáng thẳng và cao ráo. chàng liền vẫy tay với Anna đang cười khúc khích.

Vị giám mục đặt vương miện lên đầu Elsa. Sau đó, ông quay lại lấy vương trượng và quả cầu hoàng gia, trao cho Nữ hoàng. Elsa với tay định cầm lấy các đồ vật hoàng gia, nhưng vị giám mục đã hắng giọng. “E hèm, thưa Nữ hoàng, găng tay của Người.”

Elsa hít một hơi thật mạnh. Nếu nàng bỏ găng ra, nàng có thể vô tình để lộ phép thuật băng giá của mình. Nàng ngập ngừng, tái nhợt vì lo lắng.

Anna không hề để ý chút nào, vì lúc này nàng còn đang mê mải ngắm nhìn Hans và mỉm cười với anh chàng. Nàng không thể chờ tới lúc khiêu vũ mới được nói chuyện với chàng.

Elsa chậm rãi tháo bỏ đôi găng và đặt chúng lên chiếc gối sa-tanh. Hít thật sâu, nàng đón lấy quả cầu và quyền trượng bằng cả hai tay, rồi quay mặt về phía dân chúng.

“Không còn nghi ngờ gì nữa, Nữ hoàng, người nắm quyền thống trị.” Vị giám mục lớn tiếng. “Người bảo vệ truyền thống và quyền lực, kể từ giờ phút này, tôi xin tuyên bố, Nữ hoàng...”

Elsa tròn mắt nhìn vương trượng và quả cầu bắt đầu đóng băng. Nàng cố gắng hết sức để kiểm soát cảm xúc của mình. Elsa chỉ là quá lo lắng!

“...Elsa của Arendelle!” Vị giám mục hoàn thành tuyên bố.

Toàn bộ dân chúng trong nhà thờ đều đứng dậy. Họ hô vang “Nữ hoàng Elsa của Arendelle!”

Elsa lập tức đặt quả cầu và vương trượng trở lại khay bạc rồi vội đeo lại đôi găng tay. Thở hắt nhẹ nhõm, nàng nhận ra rằng không ai nhìn thấy băng trên hai đồ vật hoàng gia cả. Nàng mỉm cười với đám đông đang hò reo. Nàng đã vượt qua được buổi lễ.

Sau đó, tại vũ hội chào mừng lễ đăng quang, Elsa và Anna đứng cạnh nhau trong một hàng dài đang chờ đến lượt được khiêu vũ ở cửa Đại Sảnh. Elsa cảm thấy thoải mái, mọi việc đều ổn cả, phần khó khăn nhất của buổi lễ đã vượt qua. Trong tiếng nhạc rộn ràng, khách khứa ai nấy đều đang khiêu vũ say sưa trong căn phòng vũ hội được trang trí lộng lẫy.

“Em thật xinh đẹp.” Elsa nói với Anna.

“Cảm ơn chị.” Anna ngạc nhiên đáp. Một nụ cười nở trên môi. Chị của nàng đang nói chuyện với nàng! “Chị mới xinh.” Anna tiếp lời. Sau đó, nàng nhận ra rằng như thế này nghe thật buồn cười và hẳn là cần một lời giải thích. “Ý em là chị thật xinh đẹp.”

Elsa cười tươi, “Cảm ơn em!” Rồi nàng nhìn về hướng phòng vũ hội đông đúc. “Một bữa tiệc thì như vậy ư?”

Anna gật đầu, “Đông vui hơn em tưởng.”

“Tất cả mọi người, chị đoán thế.” Elsa trả lời. “Ồ, mùi gì hấp dẫn thế nhỉ?”

Cả hai đều ngửi thấy hương thơm ngọt ngào lan tỏa khắp căn phòng. “Sô-cô-la!” Họ cùng kêu lên. Sau đó, hai chị em quay sang nhìn nhau và cùng cười.

Anna không thể tin được rằng Elsa đang trò chuyện với mình. Nàng định nói thêm vài điều, nhưng ngay sau đó, có một vị khách bước lên trình diện Nữ hoàng mới và Công chúa. “Công tước Duke xứ Weaseltown.” Người hầu thông báo.

“Weselton!” Ngài Duke chỉnh lại. Sau đó, ông cúi đầu. “Như là đối tác thương mại tin cậy nhất của vương quốc, có vẻ như thần là người phù hợp nhất để được mời Nữ hoàng điệu nhảy đầu tiên.”

Elsa cứng đờ người lại, nàng siết chặt hai bàn tay đeo găng với nhau. “Cảm ơn Ngài.” Nàng nói. “Nhưng ta không khiêu vũ.”

Công tước có vẻ bị xúc phạm, vì vậy Elsa vội vã đẩy Anna về phía trước. “Nhưng em gái ta khiêu vũ tuyệt vời.”

Anna có chút giật mình, nhưng nàng cho phép Duke dẫn nàng ra sàn khiêu vũ.

Thật không may, Ngài Duke nhảy dõ khựng khiếp. Bước nào của ông ấy cũng giẫm phải chân của Anna. Rồi khi ông ấy nhảy, mái tóc giả trên đầu cũng lại hất lên hất xuống, và Công tước xứ Weselton ấy còn nói không ngừng.

“Bum bờ bum ba! Hãy nhìn thần này!” Ông kêu to. “Điều này chắc chắn lý giải được cho mười hai năm không có lý do. Công chúa biết lý do chứ?” Ông hỏi Anna. “Không à?Ồ, nhìn này: giống như một con gà với khuôn mặt của một con khỉ, thần bay đây!”

Anna co rúm khi ngài Duke nhảy xung quanh nàng như một con công bị mắc nghẹn. Bất chợt, nàng trông thấy Elsa đang nhìn mình từ phía bên kia căn phòng, và gần như không thể ngừng cười. Anna

hướng ánh nhìn cầu cứu về phía chị gái, nhưng vô ích. Nàng buộc phải kết thúc điệu nhảy, quá lâu, thay cho Elsa.

Sau khi khiêu vũ, Anna khập khiễng trở lại với Elsa. “Ồ, ông ấy thật hoạt bát.” Elsa mỉm cười nói.

“Một người đàn ông rất đặc biệt trên đôi giày cao gót!” Anna đáp. Và cả hai chị em cười khúc khích.

“Em ổn chứ?” Elsa hỏi đầy dụi dàng.

Anna mỉm cười. “Em chưa bao giờ thấy vui như thế này.” Nàng trả lời, và nhìn vào mắt Elsa. “Điều này thật tuyệt. Và em ước chúng ta cứ mãi thế.”

“Chị cũng vậy.” Elsa buồn bã nói. Rồi nàng chợt nhớ về bản thân và sống lại. “Nhưng không thể.”

“Tại sao không?” Anna hỏi, ngạc nhiên với sự thay đổi thái độ của Elsa.

Elsa căng thẳng. “Bởi vì điều đó là không thể.” Nàng nói giọng kiên quyết.

Anna cảm thấy dường như tất cả sự thất vọng trước đây lại ùa về. “Xin lỗi chị!” Nàng nói. Và rồi, Elsa buồn bã nhìn Anna bước đi.

CHƯƠNG 7

Anna chen qua đám đông khách khứa, và một vị khách đang khiêu vũ va vào nàng, đẩy nàng ngã ra sau. Nhưng ai đó đã kịp đỡ lấy nàng ngay trước khi nàng ngã xuống sàn.

“Thật may vì đã đỡ được cô.” Hans mỉm cười nói.

“Hans!” Nàng ngạc nhiên thốt lên.

Hans kéo Anna dậy và hai người ngay lập tức bị cuốn vào điệu nhảy. Hans khiêu vũ tuyệt vời và Anna rất hạnh phúc khi được chàng dẫn theo điệu nhảy xung quanh căn phòng, giúp nàng trở lại với những khoảnh khắc vui vẻ. Nàng ngạc nhiên làm sao khi cảm thấy mình thật tự nhiên trước chàng Hoàng tử.

Sau đó, nàng với Hans cùng đi bộ, cùng vui đùa và nhảy thêm vài điệu nữa. Nhiều giờ đồng hồ trôi qua, họ đã trò chuyện và tận hưởng tình bạn bên nhau.

Cuối cùng, cả hai tạm nghỉ và đi dạo trong vườn hồng. Hans hái một đóa hồng rồi cài lên tóc Anna. Chàng chợt nhìn thấy lọn tóc trắng trải xuống từ trên đầu nàng. “Ồ, gì vậy nhỉ?”

Anna đưa tay lên tóc mình. “Từ khi sinh ra đã có rồi,” nàng đáp. “Mặc dù em từng mơ đó là do bị một con yêu tinh hôn.”

“Anh thích nó.” Hans nói.

Trên ban công, họ cùng ngồi trên ghế và Anna dạy Hans làm thế nào để ăn một chiếc bánh kẹp. “Cứ cắn nó. Tất cả ấy!” Nàng nói.

Hai người cùng cười phá lên khi vụn bánh dính đầy trên mặt Hans.

Hans kể với Anna về gia đình chàng. “Anh có mười hai anh trai.” Hans kể. “Ba trong số họ luôn coi như không có anh vậy....”

“Điều này thật khủng khiếp.” Anna nói.

“Đó là điều mà các anh trai đã làm.” Hans nhún vai đáp.

Anna mỉm cười đầy cảm thông. “Và cả các chị gái.” Nàng thêm vào.

“Elsa và em thực sự rất thân nhau khi chúng em còn nhỏ. Nhưng rồi một ngày, chị ấy xa lánh em, và em chẳng bao giờ biết tại sao.”

“Anh sẽ không bao giờ xa lánh em.” Hans nói và nhìn sâu vào mắt nàng.

Anna cười rạng rỡ. “Được rồi, em có thể nói điều gì đó điên khùng không?” Nàng hỏi.

“Anh cũng thích những thứ điên rồ.” Hans trả lời cùng một nụ cười tươi.

“Cuộc sống của em từ trước tới giờ chỉ là một chuỗi ngày đối mặt với những cánh cửa.” Nàng nói. “Và đột nhiên em gặp được anh!” Anna giải thích nàng cảm thấy như thể mình đã dành cả cuộc đời để chờ đợi Hans vậy. Và chàng cũng đồng ý rằng chàng cũng cảm thấy y như thế. Anna không thể tin nổi vào vận may của mình, rốt cuộc thì cũng đã có người hiểu và đồng cảm với nàng. Một ai đó có thể mang tới những kinh nghiệm mới, những người bạn mới và đặc biệt là chấp nhận nàng. Hans rất ngọt ngào, tốt bụng và hài hước. Họ dành thời gian của cả bữa tiệc để ở bên nhau, cùng nhảy múa, vui đùa, kể chuyện quá khứ và tất nhiên, cả tương lai của họ.

“Anh có thể nói thêm về những điều ngu ngốc được không?” Hans đột nhiên hỏi. “Em lấy anh nhé?”

Anna kinh ngạc. “Em có thể chỉ là – Ồ! Ý em là, VÂNG!” Nàng thật ngạc nhiên vì nàng và Hans đã tìm thấy nhau. Nàng chỉ biết rằng họ

là dành cho nhau.

“Elsa!” Anna gọi từ phía bên kia phòng khiêu vũ. Nàng đẩy Hans về đến trước chị gái. “Em xin giới thiệu Hoàng tử Hans của Đảo Nam.” Nàng trang trọng.

“Nữ hoàng của tôi.” Hans cúi thấp người chào Elsa.

Anna rạng rỡ. “Bọn em muốn...”

“... lời chúc phúc của Nữ hoàng...” Hans tiếp lời.

“... cho đám cưới của bọn em!” Anna nín thở nói nốt.

“Đám cưới ư?” Elsa hỏi. “Chị không hiểu.”

“À, chúng em vẫn chưa tính hết tất cả mọi thứ cụ thể.” Anna nói: “Chúng em sẽ cần vài ngày để lên kế hoạch cho một buổi lễ. Tất nhiên, mình sẽ có súp, thịt quay và kem...”

Anna quay lại hỏi Hans, “Chúng ta sẽ sống ở đây chứ?”

“Ở đây ư?” Elsa hỏi.

“Chắc chắn rồi!” Hans trả lời.

“Sao cơ? Không, không!” Elsa nói.

“Và chúng ta sẽ mời cả mười hai anh trai của anh tới đây ở với chúng ta, và...” Anna ngừng lại khi Elsa đưa tay lên.

“Đợi đã.” Nàng nói. “Anna. Không có anh của ai được ở đây cả. Không có ai sẽ chuẩn bị cưới hết.”

Anna sững lại, “Từ từ đã, gì cơ?”

“Chị cần nói chuyện với em.” Elsa nói, giọng nghiêm khắc. “Một mình em.”

Anna khoác tay Hans. “Không.” Nàng đáp.

“Bất kì điều gì chị cần nói với em, chị có thể nói với cả hai chúng em.”

Elsa lắc đầu. “Không... Em không thể kết hôn với một người mà em chỉ vừa mới gặp được.”

Đứng thẳng người, Anna lên tiếng. “Có thể, nếu đó là tình yêu đích thực.”

“Em thì biết gì về tình yêu đích thực?” Elsa trả lời, phản bác lại sự ngây thơ quá đỗi của em gái.

“Nhiều hơn chị” Anna đáp lại. “Tất cả những gì chị muốn chỉ là được ở một mình.”

Elsa hít một hơi thật sâu. “Em muốn xin lời chúc phúc của chị, nhưng câu trả lời là không. Và giờ, chị cần phải đi.” Nàng nói, và rảo chân bước.

“Thưa Nữ hoàng!” Hans vội lên tiếng. “Cho phép thần...”

“Không, người không được phép.” Elsa ngắt lời. “Và ta cho rằng, người nên đi thì hơn.” Nàng bỏ đi và ra hiệu cho người gác cửa. “Buổi tiệc kết thúc. Đã đến giờ đóng cổng.”

Anna chạy theo chị gái. “Elsa, không.” Nàng vội kéo tay chị lại, khiến chiếc găng tay của Elsa bị tuột ra.

“Đưa găng tay cho chị!” Elsa kêu lên.

Anna cầm chiếc găng và lùi xa Elsa. “Không, chị hãy nghe em.” Nàng nói. “Em không thể sống như thế này được nữa!”

Elsa cố gắng để kiểm soát bản thân. “VẬY thì rời khỏi đây.” Cuối cùng nàng nói. Và khi nhìn thấy sự tổn thương hiện trên mặt Anna, nàng quay bước chạy trốn khỏi căn phòng.

“Em đã từng làm gì có lỗi với chị?” Anna kêu lên.

“Đủ rồi, Anna!” Elsa ra lệnh.

“Tại sao chị cứ trốn tránh em?” Anna hỏi. “Tại sao chị trốn tránh tất cả mọi người? Chị đang lo lắng về điều gì?”

“Chị nói là đủ rồi!” Elsa hét lên, quay lại nhìn xung quanh.

Ngay lúc ấy, băng bắn ra từ bàn tay không đeo găng của Elsa, phủ khắp sàn khiêu vũ và khiến không gian chìm trong luồng băng giá.

Âm nhạc đột ngột ngừng lại, ai nấy đều sửng sốt quay sang nhìn chăm chăm vào Elsa. Nàng nhìn lại tất cả mọi người, và khao khát bằng cả trái tim rằng mình có thể thu hồi phép thuật lại.

Nhưng quá trễ. Băng đã phủ khắp sàn khiêu vũ. Đại sảnh rơi vào im lặng cùng sự lạnh lẽo đáng sợ.

Công tước Duke há hốc miệng kêu lên. “Phù thủy! Tôi biết có điều khác thường đang xảy ra ở đây mà.”

“Elsa?” Anna gọi, nhưng Nữ hoàng đã lao ra khỏi phòng.

CHƯƠNG 8

Elsa xộc vào cái sân nhỏ. Nàng rất hoảng sợ vì bí mật đã bị phát hiện. Nàng hy vọng mình đã không làm ai bị thương. Nhưng dù vậy, dân chúng Arendelle cũng sẽ sớm biết về phép thuật của nàng thôi.

“Nữ hoàng ở kia!” Một người phụ nữ trong làng kêu to, vui mừng khi thoáng trông thấy Nữ hoàng mới lên ngôi của họ. Hẳn bà ấy chưa biết gì về những việc vừa xảy ra trong phòng khiêu vũ. “Nữ hoàng kia! Nữ hoàng vạn tuế! Nữ hoàng Elsa vạn tuế!”

Elsa tránh người phụ nữ và nhanh chóng lách qua đám đông, cố hết sức để không chạm vào người nào khi nàng đi ra. Nàng không muốn làm bất kỳ ai bị thương vì sức mạnh của mình. Nàng chỉ muốn rời khỏi vương quốc này và trốn đi thật xa!

Một người phụ nữ trẻ bế đứa con nhỏ trên tay gọi với về phía nàng. “Nữ hoàng, người ổn chứ ạ?” Chị ta hỏi đầy quan tâm.

Elsa đưa tay ra sau lưng và bỏ đi. Nhưng khi nàng đang từ từ bước lùi ra sau, vô tình nàng chạm phải đài phun nước ở giữa sân. Và ngay lúc đó, nước bên trong đài phun lập tức bị đóng lại thành băng.

Dân làng sửng sờ. Rồi tất cả quay đi và chạy trốn khỏi Elsa.

Công tước Duke và đám cận vệ của ông ta đã chạy xuống đến cầu thang lầu đài. “Cô ta kia!” Ông ta hét lên, dẫn đầu đoàn người đuổi theo Elsa. “Bắt lấy cô ta!”

“Hãy giữ khoảng cách với ta! Tránh xa ta ra!” Elsa kêu to.

Nàng đưa tay lên, khiến những bậc thang biến thành băng. Cận vệ của ngài Duke bị trượt chân, ngã nhào xuống đất.

“Quái vật!” Công tước rít lên.

Đám đông hoảng sợ. Một luồng xoáy khí lạnh tràn vào Arendelle khi Elsa chạy dọc theo các con phố, để lại băng và tuyết rơi theo gót chân nàng.

Anna nhìn từ cổng lâu đài. “Chị Elsa!” Nàng gọi. “Chờ em với!” Nàng vội vã chạy theo Elsa. Hans chạy ngay phía sau. “Elsa!” Anna kêu lên tuyệt vọng.

Elsa thực sự hoảng loạn khi nàng đến gần hồ nước. Khi nàng quay lại, bàn chân vừa chạm vào những gợn sóng dập dềnh, và nước trong vịnh nhỏ ngay lập tức đóng băng. Nàng bước từng bước thận trọng... và một dải băng khác đã lan ra dưới chân nàng.

“Chị Elsa!” Anna gọi với theo.

Cảm thấy nỗi kinh hoàng đang dâng lên, Elsa chạy băng qua vịnh. Ngày càng nhiều nước bị đóng băng bên dưới, theo từng bước chân Elsa. Ngay sau đó, nàng chạy như bay, về phía những ngọn núi ở phía bên kia hồ. Tàu thuyền của các vị quan khách đều bị kẹt và bị khóa trong băng khi nàng chạy qua. Ngày hè rực rỡ dần bị một cơn bão mùa đông đang ngày một lớn nhấn chìm.

“Chị Elsa, dừng lại đi!” Anna cầu xin. Nàng chạy theo sau chị gái, nhưng rồi bị trượt ngã trên băng. Elsa đã ở quá xa, không thể bắt kịp.

Hans đỡ lấy Anna và giúp nàng đứng dậy. “Anna, em ổn chứ?”
Chàng hỏi.

Cả hai người đều nhìn theo khi Elsa sang tới bờ bên kia và tìm đường lên núi. Anna nhìn con đường Elsa tạo ra, nàng vô cùng bối rối.

“Em có biết việc này không?” Hans hỏi Anna.

“Không, em đâu biết,” Anna đáp. Sau đó nàng gật đầu. “Nhưng đáng ra em phải biết chứ.”

Họ trở về lâu đài, khi ngang qua làng, họ nghe thấy giọng nói của Duke. Ông ta đang kể lễ trước đám đông những người hiếu kỳ đang ngày càng đông hơn. “Nữ hoàng đã nguyên rửa vùng đất này.” Ông ta nói. “Phải ngăn cô ta lại! Các người phải tìm bắt cô ta!”

Anna vội chạy tới và hét lên, “Không! Không ai được đi đâu cả.”

“Là cô!” Ngài Công tước run rẩy chỉ tay về phía Anna. “Cô cũng có phép thuật chẳng?” Ông ta hét lên. “Cô cũng là quái vật đúng không?”

“Không, tôi hoàn toàn bình thường.” Anna đáp lại.

Hans nắm tay nàng. “Đúng vậy, cô ấy hoàn toàn bình thường.”
Chàng nói với Duke.

“Và chị gái của tôi cũng không phải là quái vật.” Anna thêm vào.

Ngài Duke cau có. “Cô ta sém chút đã giết chết tôi.” Ông ta khẳng định một cách chắc chắn.

“Ngài chỉ trượt trên băng thôi mà.” Hans chỉ ra.

Anna bước về phía trước. “Đó chỉ là một tai nạn. Chị ấy đã quá sợ hãi. Chị ấy không hề có ý đó. Chị ấy không có ý định gì hết.” Nàng ngừng lại. “Điều mà chị ấy muốn là mọi thứ tốt đẹp và hoàn hảo. Chuyện tối nay là lỗi của tôi. Tôi đã đẩy Elsa. Nên tôi mới là người cần đuổi theo chị ấy.”

Anna quay sang nói với người cận vệ hoàng gia của mình. “Hãy thắng ngựa cho tôi.”

“Gì cơ? Anna, không được!” Hans hét lên. “Việc này quá nguy hiểm!”

“Em không sợ Elsa.” Anna nói. “Em sẽ đưa chị ấy quay lại và biến mọi thứ trở lại như cũ.”

Người cận vệ hoàng gia mang ngựa đến cho Anna. Nàng vớ lấy áo choàng được treo trên yên ngựa của mình và khoác lên vai.

“Anh sẽ đi với em.” Hans nói.

“Không.” Anna nói với chàng. “Em cần anh ở lại đây chăm lo cho Arendelle.”

Hans nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt Anna. Chàng đặt tay lên ngực mình. “Bằng tất cả danh dự của anh.” Hans nói, và cúi đầu.

“Khi ta rời đi, Hoàng tử Hans sẽ nắm quyền!” Anna nói với đám đông.

“Em có chắc mình có thể tin tưởng chị ấy không?” Hans hỏi khi Anna trèo lên ngựa. Và khi không thấy Anna trả lời, chàng cúi xuống. “Anh không muốn em bị thương.”

“Đó là chị gái của em.” Anna nói. “Chị ấy không bao giờ làm hại em.”

Thúc ngựa phi nước đại, Anna rời khỏi vịnh nhỏ đang bị đóng băng, hướng về phía những ngọn núi, trên cao, tuyết vẫn không ngừng rơi.

Elsa lê bước lên ngọn Núi Bắc dốc đứng. Khi còn nhỏ, nàng được cha mẹ căn dặn phải che giấu sức mạnh của mình. Giờ đây, mọi thứ đã kết thúc. Nàng cảm thấy buồn và lo lắng khi nhìn lại Arendelle ở xa tít dưới kia. Nàng biết một điều, không một ai ở Arendelle còn coi nàng như trước đây nữa.

Nhưng một phần trong nàng lại cảm thấy nhẹ nhõm. Giấu bí mật về phép thuật của mình thật là khó khăn, và giờ thì nàng chẳng cần phải giấu giếm bất kỳ ai nữa. Ở một mình lại càng tiện hơn bởi nàng sẽ không phải lo lắng về việc làm ai đó bị thương.

Dường như những bước chân của Elsa ngày càng trở nên nhẹ nhõm. Giờ đây ai cũng biết về sức mạnh của nàng, nhờ thế, nàng đã được tự do là chính mình.

Elsa vung tay thử nghiệm phép thuật của mình. Tuyết và băng xoay tròn quanh nàng khi nàng tạo ra một người tuyết và các mẫu băng. Càng bị Arendelle xa lánh, nàng lại càng cảm thấy tự tin. Mỗi bước đi, năng lực tạo ra băng và giá lạnh của nàng lại càng mạnh mẽ và màu nhiệm hơn.

Elsa nhắc chiếc vương miện trên đầu mình ra rồi ném nó sang một bên. Nàng hất tóc và mái tóc vốn được buộc chặt gọn gàng chột lủng ra, buông xuống một bên vai với bím tóc xoắn dày. Xoay một vòng, nàng dành tặng cho mình một chiếc váy mềm mại làm từ băng, cùng tấm áo choàng được dệt bằng làn sương mỏng manh. Tuyết là một phần của Elsa. Nàng chính là Nữ hoàng tuyết!

Sự xúc động đã khiến nàng không thể kiểm soát được sức mạnh của mình, nhưng nhờ thế, rốt cuộc, Elsa đã phát hiện mình có thể làm được nhiều hơn những gì nàng tưởng tượng. Khi nàng giải phóng phép thuật của mình, một chiếc cầu thang được tạo từ băng hướng thẳng tới một cung điện băng tinh xảo do nàng hóa phép ra.

Đây chính là nơi nàng sẽ sống. Khi lâu đài hoàn thành, Elsa đóng sầm cửa lại. Cuối cùng, nàng đã về nhà.

CHƯƠNG 9

Gió thét gào và tuyết lạnh thổi từng cơn vào mặt Anna. Nàng vật lộn vất vả để điều khiển ngựa lên con đường núi đóng băng. Nàng quyết tâm tìm bằng được Elsa. Nàng chắc chắn rằng chị của nàng có thể làm tan băng giá của vùng vịnh và đưa mùa hè quay trở lại. Toàn vương quốc sẽ ăn mừng và hai chị em sẽ sống hạnh phúc mãi mãi về sau. Suy nghĩ này đã khích lệ Anna khi nàng cưỡi ngựa vượt qua trận bão tuyết.

“Chị Elsa!” Anna cất tiếng gọi trong cơn bão. “Là em, Anna đây. Em gái chị không muốn chị đóng băng mùa hè!” Nàng dừng lại, run rẩy trong giá lạnh. “Ồi chao, đó là câu mà em không bao giờ nghĩ là em sẽ nói. Dù sao chẳng nữa. Em xin lỗi! Tất cả là lỗi của em!”

Một tiếng hú của con sói bỗng cắt ngang lời Anna.

Chú ngựa dừng lại và sợ sệt nhìn quanh. Anna cố gắng thuyết phục bản thân rằng những âm thanh đó chỉ là tiếng của những chú cún con đang chơi đùa mà thôi.

“Tất nhiên, sẽ không có chuyện gì xảy ra nếu chị ấy chịu kể bí mật cho mình.” Anna nhủ cùng một tiếng thở dài.

Một cành cây gãy khiến con ngựa hoảng sợ. Nó hí vang và chồm lên.

“Ngoan nào, ngoan nào!” Anna ra lệnh, cố gìm dây cương. Nhưng nàng đã bị hất văng khỏi yên ngựa, ngã xuống một đống tuyết. Nàng ngồi dậy và cố nhìn xung quanh để xem ngựa của nàng chạy đi đâu.

“Không, không, không! Quay lại đi!” Anna gọi, nhưng con ngựa đã chạy rất xa. “Thôi được rồi.” Anna tự nhắc nhở bản thân. Nàng phải giữ bình tĩnh. Nàng khó khăn lắm mới đứng được lên, và đưa tay phải tuyết bám trên váy.

“Tuyết, sao cứ phải là tuyết.” Nàng cầu nài. “Sao chị ấy không có phép thuật nhiệt đới để bao phủ cái vịnh này trong cát trắng và thời tiết ấm áp nhỉ...?” Đúng lúc đó, hình ảnh một làn khói bốc lên nơi xa xa đã cắt đứt dòng suy nghĩ mông lung của Anna. “Lửa!”

Anna bước thêm một bước, đột nhiên nàng bị vấp ngã và lăn xuống một con dốc. Nàng lăn tròn tựa như một quả bóng tuyết, và cuốn thêm càng ngày càng nhiều tuyết khi lăn xuống.

Anna cuối cùng cũng dừng lại khi rơi vào dòng suối đã bị đóng băng, quả bóng tuyết vỡ vụn. Nàng đứng dậy, run rẩy. “Lạnh, lạnh, lạnh quá...” Nàng lẩm bẩm. Nàng đang đứng bên một ngôi nhà nhỏ. Một tấm biển bằng gỗ sồi treo trước mặt nàng có ghi: “Trạm giao dịch của Oaken Lãng Tử”. Một mảnh tuyết bám trên đó chảy xuống, để lộ... “Và xông hơi!” Anna đọc phần cuối của tấm biển.

Anna vội đi vào bên trong. Cửa hiệu nhỏ và chật đầy đồ mùa hè, mà thực ra, bây giờ vẫn đang là mùa hè. Nàng nhìn các loại hàng hóa, tìm kiếm áo ấm mùa đông.

“Hô hô! Xin chào!” một người đàn ông tóc vàng, mặc chiếc áo len sáng màu, đang ở sau quầy lên tiếng. Tên ông ta là Oaken, và dĩ nhiên đó là chủ cửa hàng. “Đại hạ giá hàng hè!” ông ta nói đầy hy vọng. “Hạ giá một nửa cho đồ bơi, guốc, và kem chống nắng do tôi sáng chế, nhé?”

“Ồ, thật tuyệt!” Anna nói, vẫn nhìn xung quanh cửa hàng. “Giờ thì, thế còn những đôi ủng? Ủng và váy mùa đông?”

“Ồ, chắc hẳn chúng ở trong gian đồ mùa đông.” Người đàn ông nói giọng khàn khàn.

Anna đi tới giá đồ để quần áo ấm duy nhất. “Ồ, ừm, tôi chỉ đang tự hỏi,” nàng nói, cố làm ra vẻ bình thường, “có người phụ nữ trẻ nào, như Nữ hoàng chẳng hạn, tôi không rõ nữa, ngang qua đây không?” Nàng mang một đôi ủng cùng vài bộ đồ đến quầy, đặt trước mặt Oaken.

“Chỉ một kẻ khùng đi ra ngoài trong cơn bão như cô là đủ, cô gái thân mến ạ.” Oaken vui vẻ trả lời.

Đúng lúc đó, cửa bật mở, và một vị khách mang theo không khí lạnh bước vào. Đó là một chàng trai cao to vạm vỡ. Chàng ta mang ủng cùng đồ trang bị hoàn hảo để đi trong tuyết. Băng phủ kín người chàng trai, chỉ để lộ mỗi đôi mắt màu nâu. Chính là Kristoff, và chàng đang cần mua đồ.

“Cô và anh bạn đây, hô hô.” Oaken liền ca vang. “Đại hạ giá hàng hè.”

Kristoff bỏ qua Oaken và đi thẳng tới chỗ Anna. “Tôi cần cà-rốt.”

“Hả?” Anna hỏi.

“Phía sau cô.” Kristoff cúi kính chỉ.

“À, vâng.” Anna nói. “Xin lỗi.” Nàng tránh sang một bên, và Kristoff lấy một túi cà-rốt từ cái kệ phía sau nàng. Rồi còn lấy thêm một vài món hàng nữa khi chàng đi một vòng quanh cửa hàng.

“Một cơn thịnh nộ thứ thiệt trong cái tháng Bảy này đấy nhỉ?” Oaken hỏi, cố gắng trò chuyện với người lạ. “Không biết nó đến từ đâu?”

“Ngọn Núi Bắc.” Kristoff trả lời.

“Núi Bắc ư?” Anna hỏi lại. Đó chẳng phải là nơi Elsa đã tới sao?

CHƯƠNG 10

Kristoff mang đồng đồ để trước quầy.

“Tất cả hết bốn mươi.” Oaken nói.

“Bốn mươi á?” Kristoff hét lên. “Không, mười thôi.”

“Không được, cậu nhìn xem, đây là đồ dự trữ cho mùa đông của chúng tôi.” Oaken nói với Kristoff. “Cung và cầu đang có vấn đề lớn.”

“Ông muốn nói đến vấn đề cung và cầu hử?” Kristoff hỏi. “Tôi đang bán nước đá để kiếm sống đấy!”

Anna đi tới quầy và mỉm cười với Kristoff. “Nước đá ư?” Nàng nói. “Quả là một nghề khó khăn vào thời điểm này.”

“Bốn mươi.” Oaken lặp lại. “Và tôi sẽ khuyến mại thêm một lần xông hơi hiệu Oaken.”

Cả Kristoff và Anna đều ngó qua vai Oaken, họ trông thấy một gia đình đang vẫy tay từ căn phòng xông hơi ấm áp.

“Mười là tất cả những gì tôi có.” Kristoff nói với ông ta. “Xin hãy giúp tôi, nhé?”

Oaken giờ túi cà-rốt. “Mười thì chỉ có thể này và không những cái khác nữa.”

Kristoff nhìn chằm chằm Oaken, vẻ giận dữ.

“Xin hỏi một điều thôi.” Anna nói, tiến đến gần Kristoff. “Chuyện gì đang xảy ra trên ngọn Núi Bắc vậy? Đường như có... điều kỳ diệu nào đó?”

Kristoff kéo khăn quàng cổ xuống, để lộ khuôn mặt của mình. Chàng nhìn chằm chằm Anna. “Đúng vậy!” chàng ta trả lời. “Giờ hãy chờ đã để tôi đối phó với kẻ lừa đảo này.”

Oaken đứng dậy. Chắc hẳn ông không đánh giá cao việc bị gọi là kẻ lừa đảo. “Cậu vừa gọi tôi là gì nhỉ?” Ông hỏi. Ông chủ cửa hàng cao lớn và to khỏe hơn nhiều so với tưởng tượng của Kristoff. Oaken hiện ra một cách sừng sững sau quầy. Sau đó, chỉ với một cái cau mày, Oaken lập tức ném Kristoff ra khỏi cửa.

Kristoff bay ra khỏi cửa hàng và đập mặt vào một đồng tuyết bên cạnh Sven – vẫn đang chờ đợi một cách kiên nhẫn bên ngoài. Kristoff ngóc đầu ra khỏi đồng tuyết. “Ồi!” Chàng rên rỉ.

“Tạm biệt!” Oaken nói vẻ hài lòng và đóng sầm cửa lại.

Chú tuần lộc khịt mũi rồi quay qua Kristoff, lại khịt mũi và tìm kiếm trong tuyết.

“Không, Sven.” Kristoff nói. “Tao đã không có cà-rốt cho mày rồi.”

Chú tuần lộc đói bụng giận dữ. Rồi Kristoff quay đầu lại và chột sung sướng khi phát hiện ra một nhà kho đằng sau cửa hàng, một nơi ấm áp dành cho buổi tối.

“Nhưng tao đã tìm cho chúng ta một nơi để ngủ.” Chàng thêm vào. “Và nó hoàn toàn miễn phí.”

Còn tại cửa hàng, Oaken vẫn đang tiếp vị khách hàng còn lại của mình. “Tôi xin lỗi vì hành vi bạo lực này.” Ông nói với Anna. “Tôi sẽ thêm một hũ cá chưng để chúng ta đều cùng vui vẻ.” Ông nhìn qua những gì nàng chọn. “Chỉ bộ quần áo và đôi ủng thôi à?”

Anna nhìn những món đồ vừa chọn và sau đó nhìn sang chiếc túi mà Kristoff đã để lại trên quầy. Nàng mỉm cười khi một ý tưởng lóe lên.

Ngay sau đó, Anna rời khỏi cửa hàng của Oaken và tìm kiếm xung quanh. Nàng đã nghe thấy tiếng hát từ phía nhà kho. Nàng lặng lẽ đẩy cửa và nhìn vào bên trong. Kristoff đang nằm bên một kiện cỏ khô, chơi đàn. Chàng đang hát với chú tuần lộc, và sau đó hát thay cho cả Sven, rồi chàng kết thúc bài theo quan điểm của tuần lộc.

“E hèm!” Anna hắng giọng. Khi Kristoff nhìn lên, nàng mỉm cười. “Bài hát được song ca thật ăn ý.” Nàng nói.

“Ồ, hóa ra là cô.” Chàng nói khi nhìn thấy Anna đang đứng trước mặt mình. “Cô muốn gì?”

“Tôi muốn anh đưa tôi lên ngọn Núi Bắc.” Nàng tuyên bố.

“Tôi không đưa đón ai cả.” Kristoff trả lời. Chàng nhắm mắt và ngả người xuống cỏ khô.

“Hãy để tôi nhắc lại cho rõ.” Anna nói. Nàng ném bao tải đồ vừa mua lên người Kristoff. Chúng chính là những thứ chàng muốn.

“Ừm.” Chàng cau mày khi nhìn chiếc túi nặng trên ngực mình.

“Hãy đưa tôi lên ngọn Núi Bắc.” Nàng đề nghị.

Kristoff thận trọng nhìn nàng. Chàng chưa từng đưa ai đi đâu theo yêu cầu. Và chàng đặc biệt không thể tìm ra lý do để phải nghe theo Anna.

“Coi này!” Anna nói. “Tôi biết cách dừng mùa đông này lại.”

Kristoff do dự. Nếu thời tiết lạnh giá này chấm dứt, chàng lại có thể xuống Arendelle bán đá.

“Chúng ta sẽ rời đi lúc bình minh.” Cuối cùng chàng nói. “Và cô đã quên mất cà-rốt cho Sven.”

Anna tuột tay làm rơi một túi cà-rốt lên mặt Kristoff.

“Á!” Chàng kêu lên.

“Ôi, xin lỗi, tôi xin lỗi.” Anna nói. Sau đó, nàng chợt nhớ ra việc của mình. Nàng đang cố gắng để chịu trách nhiệm sau tất cả. “Chúng ta đi luôn.” Nàng tuyên bố. “Ngay bây giờ!”

Kristoff quay sang Sven, và đưa cho chú ta một củ cà-rốt. Sven ngoạm một miếng thật to. Kristoff cũng vậy. Cả hai nhìn chăm chăm người lạ trong lúc đang nhai nhồm nhoàm. Và họ đều biết rằng nàng không hình dung được chút gì về hành trình phía trước.

CHƯƠNG 11

Kristoff giữ chặt dây cương, điều khiển Sven và xe trượt tuyết xuyên qua màn tuyết dày đặc. Bầu trời đêm nhiều mây báo hiệu tuyết vẫn rơi nhiều.

“Bám chặt nhé!” Kristoff báo cho hành khách của mình. “Chúng ta đi nhanh đấy!”

Sven tỏ vẻ vui mừng và kéo xe chạy như bay.

“Tôi thích tốc độ.” Anna trả lời. Nàng ngả người ra sau và đặt chân lên thành trước của xe trượt để chứng tỏ rằng mình khoái tốc độ cao như thế nào.

“Bỏ chân xuống.” Kristoff giọng chế giễu. “Chiếc xe vừa mới sơn đấy!” Chàng liếc nhìn Anna. “Nghiêm túc nhé, cô lớn lên trong nhà kho đấy à?” Chàng cúi xuống và lau chiếc xe trượt mới bóng.

“Không hề, tôi sinh ra trong một tòa lâu đài đấy nhớ!” Anna đáp lại.

“Vậy, hãy nói cho tôi biết lý do gì khiến Nữ hoàng biến tất cả thành băng tuyết điên cuồng như này?”

“Tất cả là lỗi của tôi.” Anna thốt lên. “Tôi đã đính hôn và chị ấy hoảng lên, bởi vì tôi chỉ vừa gặp anh ấy, ừm, trong ngày hôm đó. Và chị ấy nói sẽ không chúc phúc cho đám cưới của tôi.”

“Đợi đã.” Kristoff nói. “Cô đính hôn với người mà cô vừa mới gặp trong ngày?”

“Đúng vậy, dù sao thì...” Anna trả lời, phớt lờ ý kiến của Kristoff. “Tôi tức giận và hét lên với chị ấy và chị ấy bỏ đi, nhưng tôi đã kéo lấy gang tay chị ấy và...”

“Đợi đã, cô đính hôn với người mà cô vừa mới gặp trong ngày?” Kristoff lặp lại.

“Đúng vậy, anh đang nghe tôi nói chứ?” Anna ngắt lời. “Về việc chị ấy đeo gang tay mọi lúc và tôi chỉ cho rằng là bởi chị ấy sợ bẩn.”

“Bố mẹ không dạy cô phải cẩn thận với người lạ à?” Kristoff hỏi.

“Tất nhiên là có.” Anna nói. Nàng chăm chú nhìn Kristoff và trượt ra xa khỏi chàng. Rốt cuộc thì chàng cũng là một người lạ. “Nhưng Hans không phải là người lạ.”

Kristoff nhướn mày. “Ồ, thật không? Họ của anh ta là gì?”

Anna cau mày, suy nghĩ. “Thuộc Đảo Nam” Nàng đáp.

“Đồ ăn anh ta yêu thích là gì?” Kristoff bắt chọt hỏi.

Anna ngập ngừng, “Bánh sandwich.”

“Tên bạn thân của anh ta?” Kristoff lập tức hỏi tiếp.

“Có thể là John.” Anna trả lời, cho rằng rất nhiều người tên là John. Vì thế rất có thể bạn thân của Hans cũng có tên như vậy.

“Thế còn màu mắt?” Kristoff tiếp tục.

“Mộng mơ.” Anna mỉm cười.

“Cô từng ngồi ăn với anh ta chưa?” Kristoff hỏi. “Nếu cô ghét cách ăn của anh ta thì sao? Nếu cô ghét cách anh ta ngoáy mũi nữa chứ?”

Anna nhăn trán. “Ngoáy mũi?”

“Và ăn nó?” Kristoff thêm vào.

“Xin lỗi thưa ngài,” Anna nói. “Anh ấy là một Hoàng tử đấy.”

Kristoff lắc đầu. “Gã nào mà chẳng làm thế.”

“Eo ôi!” Anna đảo mắt. “Dù sao, chẳng quan trọng. Đó là tình yêu đích thực.”

“Nghe chẳng giống gì cả.” Kristoff nói, rồi nhìn thẳng về phía trước.

“Thế ra anh là chuyên gia tình yêu à?” Anna hỏi.

“Không, nhưng các bạn của tôi thì đúng.” Chàng trả lời.

“Anh có nhiều bạn là chuyên gia tình yêu nhỉ?” Anna đầy mỉa mai.

Kristoff mở to mắt và dừng xe trượt lại. “Đừng nói chuyện nữa.” Chàng ra lệnh.

“Không, tôi muốn gặp những người bạn này của anh.” Nàng khẳng định với một nụ cười.

Kristoff đặt tay lên che miệng Anna. “Ý của tôi là thế này. Suyt!” Chàng đứng dậy và nhìn vào bóng tối, rồi giơ cao chiếc đèn lồng. Đột nhiên, chàng hét lên, “Sven, chạy đi, chạy!”

Chiếc xe trượt lao vút đi, và Anna ngã ngửa ra sau. Nàng nhìn thấy những đôi mắt sáng lập lòe trong bóng tối xung quanh họ. “Chúng là cái gì vậy?” Nàng thì thầm.

“Chó sói!” Kristoff đáp.

“Chúng ta làm gì bây giờ?” Anna hỏi. Nàng nhìn Kristoff và chuẩn bị tinh thần.

“Tôi đã có cách.” Kristoff vẻ bình tĩnh. “Cô chỉ cần không rơi khỏi xe và không bị ăn là được.”

“Nhưng tôi muốn giúp đỡ.” Anna nói.

“Không.” Kristoff trả lời.

“Tại sao lại không?” Anna bĩu môi.

“Bởi vì tôi không tin tưởng vào sự sáng suốt của cô.” Kristoff đáp lại.

Anna cảm thấy bị xúc phạm. “Gì cơ?”

Một con sói nhảy vào chiếc xe trượt tuyết, và Kristoff đá nó ra. “Ai lại đi kết hôn với một người đàn ông mà cô ta vừa mới gặp cơ chứ?”

Anna giận sôi. “Đó là tình yêu đích thực!” Nàng nhặt đàn của Kristoff và vung nó trên đầu chàng. Kristoff cúi xuống và Anna đánh trúng một con sói đang lao vào tấn công chiếc xe.

“Ồi!” Kristoff kêu lên, ngay lúc đó, một con sói khác nhảy tới và húc vào chàng. Kristoff rơi xuống và bị kéo theo sau xe trượt tuyết.

“Christopher!” Anna gào ầm ĩ.

“Là Kristoff!” Chàng hét lên.

Anna lấy đèn lồng và châm lửa vào chiếc chắn trên xe trượt. Rồi nàng ném chiếc chắn lửa về phía Kristoff, khiến những con sói bị bật ra khỏi chàng. Sau đó, Anna đưa tay kéo chàng trở lại xe trượt. Kristoff nhìn nàng vẻ mặt tinh thần.

“Cô suýt nướng chín tôi rồi.” Chàng căn nhắc.

“Nhưng không phải mà.” Anna trả lời.

Sven đột nhiên hí vang. Trước mặt họ là một hẻm núi sâu hút.

“Chuẩn bị nhảy nhé, Sven!” Anna kêu lên.

“Cô không thể bảo nó phải làm gì!” Kristoff hét lên. “Chỉ tôi mới làm được!”

Bằng một động tác mau lẹ, Kristoff chộp lấy Anna và ném nàng lên lưng Sven. Sau đó, chàng tháo móc dây cương tuần lộc và hô to. “Nhảy!”

Sven vút lên và băng qua hẻm núi với Anna trên lưng.

Ngay sau họ, Kristoff liều lĩnh nhảy cùng với chiếc xe trượt tuyết. Nhưng chiếc xe không thể bay qua hẻm núi, nó rơi xuống phía dưới trong khi Kristoff kịp ném mình lên và bám vào bờ vách đá bên kia.

Ở bên dưới, chiếc xe trượt tuyết mới bốc cháy, còn Kristoff vẫn treo lơ lửng trên vách đá. “Mình vừa mới mua nó mà.” Chàng nhìn xuống tiếng thở dài. Băng trơn khiến tay chàng bắt đầu trượt đi. “Úi, ối!” Chàng hoảng hốt. “Không, không, không!”

Đúng lúc đó, một chiếc rìu cắm phập xuống nền tuyết, chỉ cách mặt chàng vài phân. Rồi chàng nghe thấy tiếng Anna phía trên.

“Bám lấy nó!” Nàng hét lên.

Chiếc rìu buộc vào một sợi dây thừng và được Sven kéo đi.

“Kéo mau, Sven!” Anna ra lệnh.

Sven thở mạnh và bước đi, kéo Kristoff lên an toàn.

Anna và Kristoff nhìn chiếc xe đang dần bị thiêu thành tro. “Tôi sẽ đền cho anh một chiếc xe trượt và mọi thứ trong đó.” Nàng hứa, buồn rầu nhìn Kristoff. “Và tôi có thể hiểu nếu anh không muốn giúp tôi nữa.”

Kristoff nhìn theo Anna đang bỏ đi. Sven nhẹ nhàng rúc chiếc mũi lạnh lạnh của nó vào chàng.

“Tất nhiên, tao không muốn giúp cô ấy nữa.” Chàng nói với chú tuần lộc. “Thực ra là, tất cả những việc này khiến tao từ bỏ ý định giúp đỡ thêm bất kỳ ai.” Chàng vẫn cố nhìn khi Anna rẽ và bắt đầu đi về hướng ngược lại.

“Nhưng nếu chỉ có một mình, cô ấy sẽ chết mất!” Chàng nói, bằng giọng trầm trầm của Sven.

Kristoff quay đi nhìn chỗ khác. “Dù sao thì mình cũng chẳng bị làm sao cả.” Chàng nói.

Anna lại rẽ sang lối khác, và không chắc mình cần đi hướng nào.

“Nhưng anh sẽ không có chiếc xe trượt mới nếu cô ấy chết.” Kristoff tiếp tục nói bằng giọng của Sven.

Kristoff thở dài.

“Đợi đã!” Chàng gọi Anna bằng giọng bình thường của mình.
“Chúng ta cùng đi.”

Anna cười toe toét. “Vậy ư?” Nàng nói về vui sướng. Rồi lập tức, nàng gắng kiềm chế bản thân mình. “Ý tôi là, được rồi, tôi sẽ cho anh đi cùng!”

Dù không biết điều gì đang đợi phía trước, nhưng Anna thực sự vui mừng vì có Kristoff và Sven làm bạn đồng hành.

CHƯƠNG 12

Kristoff, Sven và Anna cùng rảo bước trong đêm tối. Khi bình minh ló rạng nơi đường chân trời, cả ba đã thấy mình ở phía trên rìa ngọn núi. Nhìn xuống, họ có thể thấy Arendelle xa xa.

Nhưng đó không phải khung cảnh mà họ mong đợi. Cả vương quốc chìm trong giá lạnh và bị bao phủ bởi băng trắng xóa.

Anna há hốc miệng kinh ngạc. Rồi nàng kéo bản thân trở về thực tại. “Mọi thứ sẽ ổn thôi.” Nàng nói. “Elsa có thể làm tan băng.”

“Cô ấy ư?” Kristoff hỏi, giọng hoài nghi. “Có thể không nhỉ?”

“Chắc chắn là được.” Anna trả lời, nàng chỉ về phía trước. “Đi nào. Đây là đường tới Núi Bắc đúng không?”

“Có vẻ đường này thì đúng hơn.” Kristoff nói, đẩy ngón tay đang chỉ của nàng về hướng ngược lại. Một ngọn núi cao và dốc đứng sừng sững phía trên họ.

Không còn sự lựa chọn nào khác, cả đoàn tiếp tục di chuyển về phía trước và leo lên ngọn núi. Khi mặt trời đã hoàn toàn lên cao, họ đi vòng qua một góc queo và bắt gặp một vùng đất trống được bao quanh bởi rừng cây cao.

Cả ba sững sờ khi trông thấy ở phía trước, các tia sáng đang nhảy nhót trên nền tuyết trắng. Một khung cảnh thật khác biệt với những gì họ đã gặp ở phần còn lại của khu rừng. Họ đã tìm thấy một vùng đất mùa đông tuyệt đẹp.

Khung cảnh khiến Anna nín thở. “Tôi chưa bao giờ biết rằng mùa đông... có thể đẹp đến thế!” Nàng nói và nhìn lên một cây liễu phủ đầy băng. Cảnh cây sáng long lanh với các tinh thể băng. Bất chợt nàng thấy Sven, chú tuần lộc bị vướng gạc vào các dây leo phủ đầy băng, và thế là trông chú ta y như một cây thông Nô-en lấp lánh.

“Ồ, nhưng nó quá chói!” Một giọng nói đến từ hư không. “Nó có làm mọi người đau mắt không thế? Còn tôi đang bị lóa hết cả mắt đây. Sẽ thế nào nếu thêm một chút sắc màu nhỉ?”

Anna và Kristoff nhìn quanh. Rồi họ nhìn chăm chăm Sven. Chú ta có thể nói được ư?

“Chúng ta cứ phải tẩy trắng mọi trò vui như thế à?” Giọng nói lại cất lên. “Tôi đang nghĩ có thể là đỏ sẫm hay lục nhạt. Còn màu vàng thì sao?Ồ, không, không phải vàng. Vàng và tuyết trắng? Ừm... không không.”

Một người tuyết nhỏ, trông vẻ ngốc nghếch với tay làm bằng hai cành cây, nhưng không có mũi, xuất hiện. Cậu ta cười nhạo trò tuyết-vàng của mình. “Tôi đúng chứ?” Cậu hỏi Anna.

“Á Á Á...!” Anna hét lên. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy một người tuyết biết nói cả, vì thế nàng lập tức phản ứng lại. Nàng đá vào cậu ta khiến cái đầu tuyết bay trúng Kristoff.

“Xin chào!” Cái đầu tuyết nói.

“Anh bạn trông thật đáng sợ.” Kristoff nói với cái đầu. Chàng ném nó trở lại phía Anna.

“Tôi không muốn nó!” Anna rú lên, ném trả Kristoff.

“Trả lại cô này!” Kristoff gọi, ném cái đầu ấy về phía Anna lần nữa.

“Xin đừng làm rơi tôi!” Cái đầu tuyết nài nỉ.

Anna cau mày nhìn Kristoff. “Đừng!”

Kristoff cười toe toét. “Thôi nào, nó chỉ là một cái đầu.” Chàng nói.

“Tốt thôi.” Người tuyết nói với họ. “Chúng ta đã có một sự khởi đầu tồi tệ.”

“Cái thân kìa!” Anna kêu lên. Nàng vội vàng đặt cái đầu vào thân của người tuyết, nhưng thật rối rắm khi nó đã bị lộn ngược và cứ mắc kẹt như vậy.

“Đợi đã!” Người tuyết nói, nhìn chăm chăm thể giới bị lộn ngược xung quanh cậu ta. “Tôi đang nhìn thấy cái gì thế này? Tại sao mấy người lại treo ngược như những con dơi thế kia?”

Anna tiến đến gần người tuyết. “Được rồi.” nàng nói. “Đợi một giây nhé.” Nàng xoay cái đầu lại cho đúng chiều.

“Ồ, cảm ơn!” Olaf nói.

“Không có chi.” Anna trả lời và mỉm cười với người tuyết nhỏ. Nàng nhận ra rằng cậu ta trông chẳng đáng sợ nên nàng có thể nhìn thẳng vào cậu ta.

“Giờ tôi đã hoàn chỉnh rồi.” Người tuyết tiếp tục.

“Ừm, gần như vậy.” Anna trả lời. Nàng lấy một củ cà-rốt trong túi của Sven và cắm nó vào mặt Olaf để tạo thành mũi cho cậu. Nhưng vì nàng hơi mạnh tay nên củ cà-rốt xuyên qua cả cái đầu tuyết. “Ồ, quá tay rồi!” Anna nói. “Tôi xin lỗi! Tôi, tôi chỉ...”

Người tuyết xoay vòng. “Ồi!” cậu kêu lên. “Chóng mặt quá!”

Anna cúi xuống gần cậu ta. “Cậu không sao chứ?”

Người tuyết tươi cười. Mặc dù củ cà-rốt trên mặt cậu chỉ nhô ra một chút xíu, nhưng cậu cảm thấy vui lắm. “Không sao.” Cậu nói. “Thật tuyệt vời làm sao! Tôi luôn mong mình có một chiếc mũi.” Cậu liếc nhìn xuống cái mũi mới của mình. “Rất dễ thương. Nó giống như một con kỳ lân vậy.”

Anna vội chỉnh lại củ cà-rốt vào đúng vị trí.

“Gì thế? Ồ, ôi chào!” Người tuyết kêu lên. “Thậm chí giờ tôi còn thích hơn! Tốt rồi. Vậy mình làm quen lại từ đầu nhé.” Cậu nở một nụ cười tươi. “Xin chào mọi người! Tôi là Olaf, và tôi thích những cái ôm ấm áp.” Cậu mở rộng hai cánh tay làm bằng cành cây của mình chờ đợi một cái ôm.

Cái tên làm Anna sửng lại. “Olaf?” Nàng hỏi. Anna nghĩ một lúc. Nàng nhớ mình đã từng chơi trò nặn người tuyết với Elsa khi hai chị em còn bé. Elsa cũng đặt cho người tuyết cái tên như vậy.

Olaf nhìn chăm chăm Anna. “Và cô là?”

“Tôi là Anna.” Nàng trả lời.

“Còn con lừa xón xác kia thì sao?” Olaf hỏi.

“Cậu ấy là Sven.” Anna giới thiệu.

“Ừ hử!” Olaf nói. “Và thế còn con tuần lộc?”

“Sven!” Anna trả lời, buồn cười sự nhầm lẫn của Olaf.

Và tất nhiên, vì bị nhầm lẫn, nên Olaf nhìn cả Sven và Kristoff, suy nghĩ về việc họ có cùng một cái tên. “Ồ, hay quá. Càng tiện cho tôi.” Cậu ta nói.

Sven tiến lại gần cậu người tuyết và cố ngoạm vào chiếc mũi cà-rốt của cậu ta.

“Á!” Olaf cười nói. “Hãy nhìn cậu ta kìa, cậu ta đang cố hôn lên mũi tôi.” Thế rồi, cậu mỉm cười với chú tuần lộc. “Tôi cũng thích cậu đấy!”

“Olaf, có phải Elsa tạo ra cậu không?” Anna hỏi.

“Ừ, sao?” Người tuyết trả lời.

“Cậu biết chị ấy ở đâu chứ?” Anna hỏi, tiến lại gần hơn.

“Ừ, sao?” Olaf lặp lại. Hoàn toàn mù tịt về các câu hỏi.

“Cậu có thể chỉ đường cho chúng tôi không?” Anna hỏi đầy hy vọng.

“Ừ, sao?” Người tuyết hỏi lại.

Kristoff bận rộn xem xét một cánh tay cành cây của Olaf bằng cách bẻ cong nó. “Thứ này hoạt động như thế nào ấy nhỉ?”

Lập tức, cánh tay đập mạnh vào mặt Kristoff.

“Thôi nào, Sven!” Olaf nói, gọi Kristoff bằng cái tên bị nhầm. “Chúng ta phải tập trung vào đây!” Cậu quay trở lại với Anna. “Tại sao?”

“Để tôi giải thích.” Kristoff nói. “Chúng tôi cần Elsa mang mùa hè trở lại.”

“Mùa hè á?” Olaf thốt lên. “Ôi, tôi không hiểu tại sao, nhưng tôi thích mê cái ý tưởng về mùa hè, mặt trời và mọi thứ ấm áp!”

Kristoff chớp mắt. “Thật sao? Cá là cậu chưa được thử cái nóng rồi.”

Olaf lắc đầu. “Chưa từng, nhưng thỉnh thoảng, tôi thích nhắm mắt và tưởng tượng mọi thứ sẽ thế nào khi mùa hè đến.”

Và trong khi Olaf đang bận tưởng tượng và chìm đắm vào những điều tuyệt vời mà cậu có thể làm trong mùa hè, thì Kristoff quay nhìn Anna, chàng thì thầm. “Tôi chuẩn bị nói với cậu ta đây.” Điều này sẽ giết chết Olaf bởi cái nóng mùa hè mà cậu ta mơ ước thực sự là cơn ác mộng tồi tệ nhất với một người tuyết.

“Anh dám ư?” Anna mắng Kristoff. Nàng không thể chịu nổi nếu làm tan nát giấc mơ của Olaf với sự thật khắc nghiệt ấy.

“Tôi đi đây!” Anna nói. Nàng mặc kệ Kristoff.

“Ai đó phải nói cho cậu ta biết chứ?” Kristoff cảm râm, lắc đầu. Rồi chàng cùng Sven lẻo đẻo theo sau Anna và người tuyết nhỏ.

CHƯƠNG 13

Anna, Kristoff, và Sven theo Olaf băng qua một mê cung các cột băng, với hy vọng tìm được Elsa. Nhưng có vẻ như người xây nên con đường này không muốn chào đón vị khách nào. Những lưỡi băng sắc nhọn như dao, găm đầy trên mặt đất. Kristoff sém chút đã bị một lưỡi băng đâm trúng ngực.

“Vậy chính xác thì cô định làm gì để dừng thời tiết này lại?” Chàng hỏi Anna.

“Tôi sẽ nói chuyện với chị tôi.” Nàng trả lời.

“Đó là kế hoạch của cô?” Kristoff hỏi tiếp. “Toàn bộ công việc của tôi là đưa cô đến nói chuyện với chị gái của mình ư?”

Anna tiến về phía trước. “Đúng vậy.”

“Và cô không sợ chút nào?” Kristoff hỏi.

“Sao tôi lại phải sợ?” Anna đáp.

Kristoff nhìn chăm chú vào các cột băng nhọn hoắt chạy dọc lối đi.

“Tôi chỉ suy nghĩ điều tương tự theo nghĩa đen,” Olaf nói. “Tôi cá Elsa là người tốt nhất, dịu dàng và nồng ấm nhất trên đời.” Cậu va trúng ngay một cột băng nhọn và nó đâm xuyên vào phần thân trên của cậu. Phần thân dưới cứ tiếp tục đi về phía trước và đâm sầm vào một gò tuyết. Khi Olaf nhận ra cơ thể của mình đã không còn dính liền nhau, cậu bắt đầu cười. “Ồ, nhìn này.” Cậu nói. “Tôi đã bị xuyên qua.”

Anna và Kristoff không trả lời Olaf. Họ còn đang mãi nhìn chăm chăm vào một vách đá trước mặt. Họ đã đi vào đường cụt.

“Gì nữa đây?” Anna hỏi.

Kristoff thở dài. “Dốc quá.” Chàng nói. “Tôi chỉ có một sợi dây thừng, còn cô thì không biết leo núi.”

Anna chống tay. “Anh nói ai?” Nàng phản đối, và đi thẳng tới vách đá.

Kristoff và Sven nhìn Anna vật lộn để trèo lên vách núi dốc thẳng đứng.

“Cô đang làm gì vậy?” Kristoff hỏi.

“Tôi đi gặp chị gái tôi”, Anna trả lời, căng thẳng tìm chỗ nắm tay và chỗ đặt chân trên băng.

“Cô đang tự sát đấy.” Kristoff quan sát. “Tôi sẽ không đặt chân lên đó đâu.”

Anna quay lại. “Đừng làm tôi mất tập trung!” Nhưng ngay khi đặt chân xuống, nàng đã bị trượt và suýt ngã nhào. Anna dừng lại và hít một hơi thật sâu. Kristoff đã đứng. Vách núi quá dốc để có thể leo lên, nhưng nàng không muốn bỏ cuộc.

“Sao cô biết được là Elsa cũng muốn gặp cô?” Kristoff hỏi.

“Tôi sẽ không trả lời nữa vì tôi cần tập trung vào đây.” Nàng đáp.

Kristoff khoanh tay trước ngực. “Tôi chỉ muốn nói, hầu hết những người biến mất, muốn ẩn mình trên núi đều muốn ở một mình.”

“Không ai muốn ở một mình.” Anna nói và quay sang nhìn anh chàng. “Ngoại trừ, có thể anh muốn.”

“Tôi không cô đơn.” Kristoff đáp. “Tôi có những người bạn.”

“Ồ, phải, các chuyên gia tình yêu.” Anna chế giễu.

Kristoff không thích thể tạo nào. “Đúng, họ là các chuyên gia tình yêu!”

Anna quay về phía ngọn núi một lần nữa và bắt đầu leo lên. “Hãy nói là tôi sắp leo tới nơi rồi đi.” Nàng gọi với xuống. Anna cảm thấy không khí dường như loãng hơn, và nàng bắt đầu có cảm giác mệt vì tay cứ phải bám chặt vào đá.

Nhưng, Anna mới chỉ trèo lên được một vài mét mà thôi. Kristoff thở dài, với lấy túi để trèo lên.

“Bám chắc vào.” Chàng nói.

“Không chắc điều này có giúp ích gì không,” Olaf gọi từ phía bên kia của một tảng đá tuyết.

“Nhưng tôi thấy một cái cầu thang dẫn chính xác tới nơi mọi người muốn tới đây.”

Anna cười khoái chí, rồi thả người xuống và kêu toáng “Bắt lấy!” với Kristoff. Nàng rơi ngay vào vòng tay anh chàng.

“Cảm ơn.” Nàng cười toe toét. “Cũng đáng để thử đấy chứ!”

Cả ba đi vòng quanh một tảng đá lớn, và kia là Olaf, đang đứng cạnh một chiếc cầu thang bằng băng lung linh. Ngược lên, họ thấy nó dẫn tới một cung điện bằng ngụy nga hùng vĩ. Các cây cột chống khổng lồ bằng băng lấp lánh, được tô điểm một cách tinh tế bởi các bông tuyết kết tinh. Anna và Kristoff đều bị choáng ngợp.

“Hãy nhìn sự tinh xảo, màu sắc và cả sự trong veo này này,” Kristoff trầm trồ, ngưỡng mộ chất lượng băng đá. “Tôi khóc mất.”

“Vây cứ việc. Tôi sẽ không nói gì đâu.” Anna nói.

Anna tiến đến gần cửa trước và đẩy cửa. Nàng quay sang Kristoff và Olaf, ra hiệu cho họ chờ ở bên ngoài. Nàng không muốn khiến

Elsa bối rối. “Lần cuối cùng tôi giới thiệu chị ấy với một chàng trai, chị ấy đã làm đóng băng tất cả mọi thứ.” Nàng giải thích. “Cho tôi một phút thôi.”

Ngay sau khi Anna rời đi, Olaf bắt đầu đếm. “Một, hai, ba, bốn...”

CHƯƠNG 14

Anna thận trọng bước vào cung điện của Elsa. Nàng thấy mình đang ở trong một căn phòng rộng lớn, một cầu thang quanh co đầy ấn tượng dẫn lên tầng hai. Cung điện thật lộng lẫy, nhưng nó có vẻ tĩnh lặng một cách kỳ quái.

“Chị Elsa?” Anna gọi đầy lo lắng. “Là em, Anna đây.”

“Anna?” Elsa trả lời. Anna đi theo giọng nói và nhìn thấy chị gái đứng đó, ở bậc thang trên cùng. Nàng thực sự ngạc nhiên trước diện mạo mới của Elsa.

“Elsa, chị đẹp quá!” Nàng nói. “Và nơi này quả là ấn tượng.”

Elsa mỉm cười. “Cảm ơn em. Chị cũng không biết rằng chị có khả năng như vậy.”

Anna bước lên cầu thang. “Em xin lỗi về những gì đã xảy ra. Nếu em biết...”

“Không sao cả.” Elsa nói, rồi quay đi. “Em không cần phải xin lỗi. Nhưng có lẽ em nên đi đi.”

Anna giật mình. “Nhưng em chỉ vừa tới đây.”

“Em thuộc về Arendelle.” Elsa giải thích. “Còn chị thuộc về nơi này. Một mình. Nơi chị có thể là chính mình mà không hại đến ai.”

“Thực ra, thì...” Anna bắt đầu. Nhưng Olaf đã chạy vào, ngắt lời nàng. Một phút đã hết, và cậu ta không thể chờ đợi thêm một giây

nào nữa.

“Chờ đã.” Elsa nói, tròn mắt ngạc nhiên. “Đây là cái gì vậy?”

Olaf chạy lên cầu thang. “Xin chào, tôi là Olaf, và tôi thích những cái ôm ấm áp.” Cậu nói.

Đột nhiên, người tuyết nhỏ cảm thấy xấu hổ. “Cô đã tạo ra tôi mà.” Cậu nói với Elsa. “Cô nhớ chứ?”

Elsa nhìn cậu chăm chăm. “Cậu có sự sống?”

Nàng hỏi đầy kinh ngạc. Nàng nhìn hai bàn tay, ngạc nhiên trước sức mạnh của chính mình.

“Tôi nghĩ là như vậy.” Olaf trả lời.

“Cậu ấy giống hệt người tuyết chúng ta nặn hồi còn nhỏ.” Anna nói. “Chị em mình từng rất thân. Chúng ta có thể lại như xưa mà.”

Elsa muốn điều đó thành sự thật hơn bất cứ thứ gì. Nhưng dải tóc trắng của Anna là một lời nhắc nhở không ngừng về đêm hôm ấy, khi phép thuật của nàng vô tình trúng phải Anna.

Elsa quay đi, nàng bước lên lầu. “Không, chúng ta không thể,” nàng nói. “Tạm biệt, Anna.”

”Elsa, chờ đã!” Anna thốt lên. “Xin đừng xa lánh em nữa.”

Anna chạy theo lên tầng trên và cố gắng giải thích với chị gái. Giờ đây, nàng đã biết bí mật của Elsa, và nàng nghĩ họ có thể hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

Nhưng với Elsa thì không đơn giản như vậy. Nàng tin rằng không ai ở Arendelle có thể chấp nhận nàng một lần nữa. Nàng không thể che giấu sức mạnh của mình, và nàng không muốn như vậy! Điều gì sẽ xảy ra nếu nàng làm ai đó bị thương? Nếu nàng lại làm Anna bị thương? Elsa cảm thấy rằng nếu chỉ có một mình, thì sức mạnh của

nàng sẽ không làm hại ai cả. Nhưng có một vài điều mà Elsa không biết.

“Chị đã tạo ra mùa đông vĩnh cửu ở khắp mọi nơi.” Anna nói.

“Ở khắp mọi nơi?” Elsa kinh hoàng khi nghe tin ấy.

Anna liền động viên chị gái. “Nhưng không sao đâu, chị có thể làm tan băng giá mà.”

Elsa nhìn đi chỗ khác. “Không, chị không thể. Chị thật sự không biết phải làm thế nào,” nàng thừa nhận.

Anna không hề tỏ ra lo lắng. “Chắc chắn, chị có thể. Em biết là chị có thể mà.” Anna chạy tới bên chị gái. Nàng tin rằng họ có thể kết thúc chuyện này.

Về phần mình, Elsa đã gặp khó khăn trong việc kiểm soát cảm xúc của mình. Những lời đồn đại rằng Nữ hoàng đã vô tình làm Arendelle chìm sâu trong băng giá khiến nàng cảm thấy khó chịu vô cùng. Phải chăng Elsa chính là con quái vật như mọi người nói. Các bức tường của cung điện bắt đầu đóng băng cao hơn. Elsa muốn tránh xa Anna. Nàng quay lại bước lên cầu thang, và lan can bị băng giá phủ dày hơn khi nàng đi qua.

Anna vẫn không chịu lùi bước, nàng tiếp tục ép Elsa. “Mọi thứ sẽ ổn thôi,” nàng khẳng định.

Elsa bỗng trở nên giận dữ. Nàng thực sự muốn về nhà, muốn mọi thứ trở lại tốt đẹp, nhưng điều đó không thể! Thất vọng và buồn bã, nàng hét lên, “Chị không làm được!”

Rồi những cảm xúc bị kiềm chế của Elsa bỗng bùng phát. Nàng phóng ra một luồng băng và nó trúng thẳng vào ngực em gái. Anna ngã ra sau, còn Elsa thở hổn hển.

Olaf chạy đến bên Anna và giúp nàng đứng lên. Kristoff bước vào phòng và cũng chạy tới bên Anna.

“Tôi không sao!” Nàng nói đầy nghị lực. “Tôi ổn mà.”

“Hãy tránh xa chị ra!” Elsa nói trong nỗi kinh hoàng.

“Không, em sẽ không bỏ cuộc.” Anna tiếp tục. “Em tin là chúng ta có thể cùng nhau nghĩ cách hóa giải chuyện này.”

“Làm thế nào đây?” Elsa hét lên. “Em có sức mạnh nào để ngăn mùa đông này lại? Để cản chị?”

“Em không biết.” Anna nói, nước mắt dâng trào. “Nhưng em không thể đi mà không có chị!”

Vô cùng đau khổ, Elsa nhìn em gái. “Có.” Nàng nói. “Em phải làm như vậy.”

Nàng vung tay, và phép thuật tỏa sáng lung linh giữa không trung. Và đột nhiên, Elsa biến ra một người tuyết khổng lồ. Người tuyết càng ngày càng lớn, cho đến khi cao hơn cả Anna và bạn bè của nàng.

“Cô đã tạo ra cho tôi một anh trai!” Olaf hét lên vui sướng. Cậu quay sang nói với người tuyết khổng lồ. “Em gọi anh là Kẹo Dẻo nhé!”

CHƯƠNG 15

Kẹo Dẻo túm lấy những vị khách không mong muốn và ném họ xuống cầu thang băng.

“Về nhà đi!” Người tuyết gầm lên.

Olaf vẫn còn trong tay Kẹo Dẻo, nhưng cơ thể đã bị tách rời ra từng phần. “Anh mạnh hơn rất nhiều so với tưởng tượng đấy.” Olaf nói với người tuyết khổng lồ.

Kẹo Dẻo tru lên và ném từng phần tách rời của Olaf xuống núi.

“Đầu tôi!” Cái đầu Olaf hét lên khi nó bay vọt qua Anna và Kristoff rồi đâm sầm vào một đồng tuyết.

“Olaf!” Anna kêu lên, chạy về phía cái đầu tuyết. “Cẩn thận cái mông của tôi!” Cậu cảnh báo.

Anna và Kristoff giật nảy mình khi phần còn lại của Olaf cũng bị quăng vào đồng tuyết.

Anna liền bốc một nắm tuyết nặn thành một quả bóng tuyết. Sau đó, nàng ném nó vào người tuyết khổng lồ.

“Ném người khác là không tốt đâu nhé!” Nàng hét lên giận dữ.

Kẹo Dẻo gầm lên và đuổi theo ngay sau họ! “Thôi được rồi, bình tĩnh nào.” Kristoff nói với Anna.

“Giờ thì cô đã làm cho nó nổi điên lên rồi đấy!”

“Tôi đánh lạc hướng cho.” Olaf nói. “Mấy người chạy đi!” Bụng và hông của Olaf chạy theo hai hướng ngược nhau.

“Không, không phải bọn này!” Olaf hét lên với hai quả bóng cơ thể tuyết của mình, sau đó thở dài. “Lại mệt hơn rồi đây.”

Anna và Kristoff trượt xuống núi. Khi họ xuống đến dưới, Kẹo Dẻo cũng đã ở đó!

“Coi chừng!” Kristoff kêu to.

Họ nhanh chóng đứng dậy và chạy xuyên qua một mê cung của cây và đụn tuyết, còn Kẹo Dẻo thì đuổi theo sát nút.

“Lối này!” Anna hét lên. Nàng nhặt một cây gậy, và đập vào một cái cây đã bị tuyết uốn cong. Cái cây bị bật ngược và đập trúng vào Kẹo Dẻo khiến gã người tuyết khổng lồ ngã ngửa.

Anna và Kristoff cùng cười khoái chí và chạy về phía trước. Nhưng Kẹo Dẻo không bỏ cuộc.

Cả hai tiếp tục chạy cho đến tới sát mép vách đá dốc đứng.

“Ồi, dừng lại!” Kristoff hét lên.

Anna nhìn chăm chú xuống phía dưới, qua bờ vách đá. “Cũng phải sâu đến ba chục mét ấy,” nàng nói.

“Sáu mươi!” Kristoff sửa lại. Kristoff lấy một sợi dây thừng buộc một vòng quanh eo Anna. Sau đó, chàng đào một cái hố hình chữ U trên nền tuyết.

“Đây là gì thế?” Anna hỏi.

“Tôi đang đào neo tuyết.” Kristoff liền đáp.

“Vậy thì. Sẽ thế nào nếu chúng ta rơi xuống?” Anna hỏi. Nàng lại nhìn xuống qua bờ vách đá một lần nữa.

“Lớp tuyết mịn bên dưới chắc phải dày sáu mét.” Kristoff trả lời. “Sẽ chỉ như ngã xuống gối thôi.” Chàng dừng lại, và sau đó nói thêm, “Mong là thế!”

Anna tròn mắt.

Kristoff đã cột được dây neo trên nền tuyết. “Được rồi, Anna,” chàng nói. “Tôi đếm đến ba nhé.”

Anna tiến gần vách đá hơn.

“Một, hai...” Kristoff đếm. Bỗng một cái cây từ trên không trung bày vèo đến. Kẹo Dẻo đã ném nó!

“Cây kia!” Anna hét lên. Nàng nhảy xuống vách đá, kéo Kristoff theo cùng.

“Cái gì? Ồi!” Kristoff hét lên khi hai người cùng lao xuống. Vài giây sau, sợi dây đã bị kéo căng hết cỡ và cứ thế, họ lơ lửng trong không trung.

Đúng lúc đó, Olaf trông như một mớ hỗn độn, chạy ra từ rừng cây. Thứ tự các phần trên cơ thể cậu bị sắp xếp sai hết cả, cậu lao đảo tiến về phía vách đá.

“Trời ơi, tôi có hình dạng gì thế này.” Cậu lảo bầm, rồi hỗn hển chạy đuổi theo. Cậu nhanh chóng xếp lại các phần cơ thể đúng vị trí. “Ổn rồi,” cậu nói. “Này, Anna! Sven! Mọi người đâu cả rồi?”

Cậu tìm kiếm khắp nơi. “Chúng ta thoát khỏi gã Kẹo Dẻo rồi nhé!”

Đúng lúc ấy, gã Kẹo Dẻo tiến đến và đứng ngay sau Olaf.

Olaf chăm chú nhìn lên và mỉm cười. “Này, em vừa nói về anh đấy,” cậu nhỏ nhẹ.

“Toàn điều tốt đẹp, toàn tốt đẹp thôi.” Cậu vội thêm vào.

Người tuyết khổng lồ gầm lên và tiến tới chỗ cái neo tuyết đang giữ Kristoff và Anna. Olaf vội vàng nhảy lên chân Kẹo Dẻo. “Không!” Cậu hét toáng. Nhận ra rằng mình không phải là đối thủ của gã khổng lồ. Olaf nhún vai. “Thế này chẳng có tác dụng thì phải?”

Gã Kẹo Dẻo vung chân đá văng Olaf qua vách đá. Olaf bay qua cả Anna và Kristoff đang treo lủng lẳng.

“Hai bạn cố lên!” Cậu hét to.

Dây kéo bị giật mạnh, Anna và Kristoff biết rằng gã Kẹo Dẻo đang kéo họ lên. Cả hai bắt đầu không kiểm soát được mọi việc nữa. Kristoff vươn tay với Anna và chẳng may bị đập đầu vào vách đá.

“Úi ôi!” Chàng kêu lên.

Kẹo Dẻo kéo họ lên tới trước mặt gã. “Chớ quay lại!” Gã gầm lên.

“Không đâu!” Anna trả lời. Nàng rướn người lên và cắt sợi dây thừng bằng một con dao. Anna và Kristoff rơi xuống, rơi mãi rơi mãi... và rơi xuống một đồng tuyết sâu và mềm mại.

Đột nhiên, mọi thứ trở nên yên lặng. “Này, anh nói đúng thật.” Anna nói, ngồi dậy và rũ bỏ tuyết khỏi mái tóc. “Hệt như ngã trên gối vậy!” Nàng nhìn sang và thấy Olaf.

“Chân tôi mất cảm giác rồi!” Cậu hét ầm lên vẻ hoảng loạn và nhìn chằm chằm vào hai bàn chân trong lớp tuyết trước mặt mình. “Tôi chẳng có cảm giác gì cả!”

“Vì đó là chân tôi.” Kristoff nói, ngồi dậy từ phía sau Olaf.

Thế rồi đột nhiên, phần thân dưới của Olaf chạy qua. “Ồ, này!” Olaf nói với Kristoff. “Hãy bắt lấy cái móng giúp tôi.”

Kristoff tóm lấy cái đầu đang nói chuyện của Olaf, và đặt nó vào phần thân.

“Thấy tốt hơn rồi đó!” Olaf vui vẻ nói.

Sven đi ngang qua và ngửi ngửi cái mũi cà-rốt của Olaf. “Này, Sven,” Olaf chào đón chú tuần lộc và sau đó quay về phía Anna và Kristoff, sém chút Sven đã cắn được củ cà-rốt. “Cậu ấy tìm thấy chúng ta đây!” Cậu quay lại nhìn Sven. “Tuần lộc nhỏ dễ thương của nhà ai không biết?” Cậu nựng chú tuần lộc.

Kristoff kéo Olaf ra xa Sven. “Đừng nói chuyện với nó kiểu như thế.”

Kristoff đi tới giúp Anna. “Cô ổn chứ?” Chàng hỏi, kéo nàng ra khỏi tuyết.

“Oa! Một anh chàng mạnh mẽ.” Anna nói. “Được rồi, cảm ơn anh.” Chợt ánh mắt họ chạm nhau. Cả hai cứ nhìn nhau như thế, một lúc lâu, rồi quay đi.

“Đầu anh có sao không?” Anna hỏi. Nàng chạm vào chỗ mà Kristoff bị đập vào vách đá. “Úi ôi!” Chàng kêu lên. “Ý tôi là... vẫn ổn. Sợ tôi cứng lắm.”

Anna cười khúc khích.

“Tôi còn chẳng có sợ.” Olaf lên tiếng. “Hay xương nữa.”

“Vậy, bây giờ thì sao?” Kristoff hỏi Anna.

Câu hỏi khiến Anna hoảng loạn. “Tôi không biết! Tôi phải làm gì bây giờ? Elsa đuổi tôi đi, tôi không thể trở lại Arendelle khi thời tiết vẫn thế này, và còn công việc kinh doanh nước đá của anh nữa...”

Kristoff cũng đồng cảm với Anna, nhưng chàng biết hoảng loạn chẳng giúp được gì. Chàng cố gắng giúp nàng quay trở về hiện tại. “Này, đừng lo lắng về việc kinh doanh của tôi.” Chàng nói. “Hãy lo lắng cho mái tóc của cô kìa.”

Anna đưa tay lên đầu và gãi vuốt cho tóc mượt hơn. “Gì cơ? Tôi chỉ bị ngã xuống từ vách đá thôi.” Nàng nói. “Anh nên để ý tóc mình thì hơn.”

“Không, tóc cô đang trắng dần.” Chàng nói đầy quan tâm.

“Trắng á?” Anna kêu lên. Nàng nắm lấy bím tóc dài của mình, đúng lúc một dải tóc khác vừa bị mất màu.

“Đó là bởi chị cô đã tấn công cô bằng phép thuật đúng không?” Kristoff hỏi.

“Trông nó tệ lắm hả?”

Kristoff suy nghĩ một lúc. “Không.” Chàng nói. Olaf tự dưng xuất hiện. “Anh đang do dự.” Cậu nói.

“Ồ, không.” Kristoff trả lời. Chàng biết rằng Anna cần giúp đỡ. Và chàng cũng biết cần đi đâu và cần hỏi ai. “Đi nào.”

“Được thôi! Nhưng chúng ta đi đâu?” Olaf hỏi.

“Tới gặp các bạn của tôi nhé!” Kristoff đáp.

Anna nhướn lông mày. “Các chuyên gia tình yêu ấy à?”

Olaf tỏ vẻ ngạc nhiên. “Chuyên gia tình yêu ư?”

“Đúng vậy.” Kristoff trả lời. “Họ có thể chữa cho cô.”

Anna theo sau Kristoff và Sven, Olaf đi sau cùng. “Sao anh chắc chắn như thế?” Nàng hỏi.

“Bởi vì tôi từng thấy họ làm vậy rồi.”

“Tôi thích coi mình là một chuyên gia tình yêu.” Olaf nói một cách ngọt ngào.

CHƯƠNG 16

Phía xa dưới chân núi, ở Arendelle, không khí vẫn lạnh giá và tuyết vẫn phủ kín mặt đất. Mọi người tự hỏi không biết thời tiết ẩm áp có quay trở lại nữa không. Vịnh hẹp đã đông cứng, và tất cả các quan chức khách mời tới dự buổi lễ đăng quang của Nữ hoàng Elsa buộc phải ở lại vương quốc vì tàu của họ đã bị mắc kẹt. Trong khi đó, dân chúng đều đang chăm chỉ làm việc, dỡ hàng từ các con tàu bị bỏ lại để chở tới lâu đài, nơi chúng sẽ được cất giữ và phân phát tới tận tay những người dân thiếu thốn. Chàng Hans đi tới khu làng đông đúc, phân phát những chiếc áo choàng ẩm áp cho mọi người. “Ai cần áo choàng không?” chàng lên tiếng. “Lâu đài luôn mở cửa chào đón mọi người. Có sẵn súp nóng và rượu ấm trong Đại sảnh.” Chàng nói, và nhắc đến loại đồ uống đặc biệt: rượu vang nóng.

“Arendelle đội ơn Ngài, thưa Hoàng tử,” một phụ nữ nói.

Công tước Duke đến gần và gọi, “Hoàng tử Hans!”

“Chẳng lẽ chúng tôi cứ phải ngồi đây và lạnh cóng trong khi Ngài phân phát tất cả hàng hóa giao thương cho người dân Arendelle ư?”

“Bình tĩnh đi, thưa Ngài.” Hans trấn an. “Công chúa Anna đã trao quyền cho ta.”

Công tước Duke nổi cáu. “Ngài không có tí nghi ngờ nào về việc Công chúa của Ngài có thể cấu kết với ả phù thủy độc ác đó để tiêu diệt tất cả chúng ta sao?”

“Đừng có nghi ngờ Công chúa!” Chàng Hans phản ứng mạnh mẽ.
“Nàng đã trao quyền cho ta, và ta sẽ không nường tay trước mọi kẻ tạo phản để bảo vệ Arendelle đâu.”

Công tước bỗng nhiên bị quy tội. Ông lắp bắp, “Kẻ tạo phản á? Không, tôi...”

Chàng Hans đã không có cơ hội để trả lời. Đúng lúc đó, ngựa của Anna phi nước đại vào quảng trường trong làng.

“Hâyyy!” Hans gọi con ngựa, bắt lấy dây cương của nó. “Bình tĩnh, ngoan nào.”

“Ngựa của Công chúa Anna!” Một người đàn ông hô lên. “Chuyện gì đã xảy ra với Công chúa? Cô ấy đâu rồi?”

Dân chúng trở nên náo loạn. Hoàng tử Hans nhìn về phía Núi Bắc.
“Công chúa Anna đang gặp nguy hiểm!” chàng nói to. “Ta cần người tình nguyện đi cùng để tìm Công chúa.”

Ngay lập tức, một số người bước lên phía trước. Công tước Duke ra lệnh cho hai tên vệ sĩ lực lưỡng của mình gia nhập đoàn người tìm kiếm. Nhưng, ông ta đã thì thầm vào tai chúng một mệnh lệnh nhỏ, trước khi đi.

“Nếu các người chạm trán Nữ hoàng,” Công tước nói nhỏ với hai vệ sĩ, “hãy sẵn sàng để kết thúc mùa đông này. Các người hiểu chứ?”

Hai gã vệ sĩ gật đầu và mỉm cười

Chúng thích thú với cuộc đối đầu thú vị này.
Sau đó, tất cả cùng Hoàng tử Hans đi qua vịnh hẹp và lên núi.

Trong cung điện băng trên đỉnh ngọn Núi Bắc, Elsa nhìn ra ngoài cửa sổ và cảm thấy sự hoảng loạn của mình cứ dần tăng lên. Nàng không có ý tấn công Anna bằng phép thuật, nàng ước rằng mình có thể thu hồi nó.

“Bình tĩnh lại nào.” Nàng tự nhủ, cố gắng sử dụng tất cả những cách mà cha mẹ đã dạy nàng nhiều năm trước. “Kiểm soát nó. Phải kiểm chế, kiểm chế lại nào.” Ngay sau đó, băng nứt phía sau nàng. Nhìn xung quanh, nàng nhận thấy một đường băng đã hình thành và nó lan dần lên tường.

Hoảng sợ, nàng thét lên một tiếng chói tai và tiếp tục cố gắng kiểm soát bản thân. “Không suy nghĩ nữa, bình tĩnh, bình tĩnh!”

Băng trên sàn bắt đầu thay đổi và biến thành gai nhọn. Kinh hoàng, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ. Gió đang mạnh lên, thời tiết ngày càng xấu đi, giống như tâm trạng đầy lo lắng của nàng vậy.

Hans và những người tình nguyện tìm cách vượt qua cánh rừng phủ đầy tuyết và dũng cảm leo lên đỉnh ngọn Núi Bắc dốc đứng. Một số người cưỡi ngựa, trong khi một số khác thì đi bộ. Nhiều người mang theo cả đuốc và kiếm. Vệ sĩ của Công tước Duke còn mang theo cả nỏ.

Cơn bão tuyết đang ngày càng trở nên tồi tệ hơn vây quanh lấy họ.

Ở phía trên đỉnh núi, Hans dẫn đầu một nhóm người vây xung quanh mỏm đá, và cuối cùng cũng tới được cung điện băng. Chàng Hoàng tử quay sang nói với những người đàn ông, khi tất cả đều đang kinh ngạc ngắm nhìn sự hùng vĩ và ấn tượng của tòa lâu đài. “Chúng ta đến đây để tìm Công chúa Anna.” Chàng nhắc nhở họ. “Hãy cảnh giác, nhưng không được làm hại Nữ hoàng.”

Đột nhiên, trên mặt đất, một khối tuyết lớn thức dậy, ngay phía sau Hans. Đó là Kẹo Dẻo! Người tuyết khổng lồ ngăn cản mọi người lên cung điện. Khi toán lính tiến lên phía trước tấn công, Kẹo Dẻo nhanh chóng hạ gục tất cả. Hans lăn tới chỗ an toàn và chộp lấy thanh kiếm.

Elsa vẫn trong tâm trạng rối bời, kể từ lúc Anna đi khỏi, nàng bước ra ban công để xem chuyện gì đang xảy ra. Một trong hai vệ sĩ của Duke phát hiện ra nàng. Họ lách qua chân của Kẹo Dẻo, chạy vào cung điện, và trèo lên cầu thang.

“Lùi lại!” Elsa cảnh báo. Nàng không muốn sức mạnh của mình làm tổn thương bất cứ ai. Những người đàn ông cầm nỏ nhắm về phía nàng. Nàng vung tay và làm phép tạo ra một bức tường băng bảo vệ.

Nhưng vệ sĩ của Duke vẫn tiến tới. Tuyệt vọng vì không thể đuổi được họ, nàng liền vung tay, và bức tường băng đẩy một tên vệ sĩ về phía ban công. Hắn vung vẩy gần mép ban công và bị rơi mắc kẹt ở đó.

Tên vệ sĩ còn lại vẫn tiến đến từ phía sau Elsa, với nỏ trong tay, sẵn sàng bắn. Vung tay lần nữa, Elsa tạo ra một loạt các gai băng nhọn hoắt, ghim gã lên bức tường đối diện.

Gai băng phóng tới, hướng vào cổ họng của tên vệ sĩ, chỉ vừa vặn giúp gã thoát chết.

Bên ngoài cung điện, Hans và các tên lính tiếp tục tấn công người tuyết. Hans vung kiếm chém vào chân Kẹo Dẻo hòng làm gã khổng lồ ngã xuống. Kẹo Dẻo lăn lông lốc và rơi xuống vách đá. Hans và đám lính vội vàng chạy vào trong cung điện. Ở đó, Hans phát hiện một vệ sĩ bị mắc kẹt trên tường và người còn lại đang bị dồn ra mép ban công. Chỉ còn vài phân nữa là hắn sẽ bị rơi xuống.

“Nữ hoàng Elsa, xin dừng!” Hans kêu lên. “Đừng biến thành con quái vật mà người đời e sợ!”

Elsa nhìn thấy nỗi khiếp sợ trong đôi mắt của tên lính và nàng do dự. Bừng tỉnh, Elsa nhận ra mình đã đi quá xa. Đây chính là điều nàng đã cố tránh. Khi nàng nhìn xuống bàn tay, bức tường băng liền rút lại. Nàng đã luôn cố giữ cho mọi người được an toàn, không để họ rơi vào nguy hiểm. Vậy mà giờ đây, nàng hoàn toàn không thể kiểm soát bản thân được nữa.

Nhưng khi gai băng nhọn bắt đầu tan chảy, tên vệ sĩ của Công tước Duke đang bị găm trên tường liền giương nỏ nhắm vào Elsa. Hans đã nhanh chóng phản ứng. Chàng gạt chiếc nỏ của hắn sang một bên, khiến mũi tên bắn lên trần, trúng chùm đèn phía trên đầu Elsa,

và rơi ào xuống sàn. Các mảnh băng vỡ tung tóe trong không trung... và Elsa gục xuống, bất tỉnh.

Nhiều giờ trôi qua, Elsa tỉnh lại. Nàng thấy mình đang ở trong một nhà ngục bằng đá, trên tường cao có một cánh cửa sổ nhỏ, ánh sáng lạnh giá chiếu vào phòng. Elsa ngồi dậy trên chiếc ghế dài, nơi nàng đang nằm, và nhận ra rằng mình không thể đưa tay lên được. Hai tay nàng bị bọc trong cái bao nối với một sợi dây xích dài chốt lại trên sàn. Nhưng vẫn đủ để nàng biết rằng mình đã quay trở lại Arendelle. Bị giam cầm trong ngục tối của lâu đài, nàng có thể nhìn thấy tuyết vẫn tiếp tục rơi phủ kín vương quốc.

“Không!” Elsa kêu lên, nhìn ra ngoài và thấy cả vương quốc chìm trong băng tuyết. “Ta đã làm gì thế này?”

CHƯƠNG 17

Kristoff và Sven dẫn Anna cùng Olaf đi qua những ngọn núi đá lởm chởm, len lỏi qua các thung lũng và đồi núi. Màn đêm buông xuống, bắc cực quang thấp sáng bầu trời với ánh sáng xanh kỳ ảo. Anna hy vọng những người bạn của Kristoff không bị phiền hà vì họ tới quá khuya.

Kristoff nhận thấy Anna đang run rẩy. “Cô có lạnh không?” Chàng hỏi.

Anna cười toe toét. “Tôi không sao.” Sự quan tâm của Kristoff khiến nàng thấy vui hơn rất nhiều.

“Vây thì được.” Kristoff nói rồi ngừng lại một chút. “Nào, giờ chúng ta tiến hành nhé. Gặp các bạn tôi. Thực ra họ giống gia đình của tôi hơn.”

Anna nhìn quanh, bối rối. Đó là một thung lũng đá. “Họ là đá mà.” Nàng chỉ.

“Họ là các chuyên gia tình yêu,” Olaf nói.

“Họ là chuyên gia về tất cả mọi thứ, thật đấy.” Kristoff giải thích. Chàng có vẻ rất nghiêm túc.

Anna nghĩ Kristoff hẳn đã bị mất trí. Nàng bắt đầu lùi lại. “Vâng. Ừm, cảm ơn anh đã giúp đỡ, nhưng tôi nghĩ tôi sẽ đi. Ngay. Bây giờ.”

Thình lình, đá bắt đầu lăn về phía họ. Những giọng nói cất lên, “Kristoff đã về! Kristoff đã về nhà!” Lúc đó, Anna trông thấy những

tảng đá nổi đầu nhau chui lên từ dưới mặt đất và biến thành các yêu tinh đá. Đột nhiên, họ bị bao vây!

Hulda tiến lên phía trước, hài lòng khi nhìn thấy Kristoff. Rõ ràng, bà biết rất rõ anh chàng.

“Cậu ấy đã dẫn về một cô gái!” Bà tổ cáo với một nụ cười thích thú.

Các yêu tinh đá chen nhau để được thấy Anna.

Hulda ngắm Anna và nói, “Để tôi xem nào. Đôi mắt sáng. Mũi khỏe. Răng chắc. Ồ, cô ấy rất hợp với Kristoff của chúng ta.”

Anna cuối cùng cũng hiểu ra. Họ nhầm tưởng nàng là bạn gái của Kristoff, và rằng chàng đưa nàng đến để gặp họ. “Đợi đã. Không. Anh ấy và cháu không...” nàng lắp bắp. “Ý cháu là, anh ấy không, chúng cháu không...”

Kristoff nhảy vào. “Ý cô ấy là đó không phải lý do cháu đưa cô ấy về đây. Chúng cháu cần...”

Một yêu tinh đá tên là Soren ngắt lời chàng. “Chúng em biết anh cần gì,” cậu đầy tự tin. Nói tới đó, các yêu tinh đá bắt đầu kể với Anna tất cả những khuyết điểm của Kristoff. Theo họ, chàng cần phải cải tạo nhiều, nhưng tình yêu nhỏ có thể khiến mọi thứ trở nên tốt đẹp. Anna không hiểu làm thế nào những thông tin này có thể giúp giải quyết vấn đề của nàng, nhưng Kristoff dường như không chút lo lắng. “Cứ làm bất kỳ điều gì họ yêu cầu, và cô sẽ ổn thôi.” Chàng khuyên.

Các yêu tinh đá bắt đầu nhảy múa và ca hát về tình yêu, nó sẽ giúp khơi gợi những điều tốt đẹp nhất trong mỗi con người, ngay cả khi người đó từng có những lựa chọn sai lầm trong quá khứ. Sự phấn khích của họ lan truyền thật nhanh, và Anna cùng Kristoff chẳng mấy chốc bị cuốn vào giai điệu. Anna thực sự rất thích nhảy múa, và thậm chí nàng để các nữ yêu tinh đá trang điểm cho mái tóc của mình. Chẳng bao lâu, nàng và Kristoff đã được dẫn tới vị trí đứng trước toàn thể đám đông.

“Anna, cô có...” một yêu tinh đá nghiêm nghị nói, “...đồng ý coi Kristoff là bạn đời đích thực...”

“Đợi đã! Chuyện gì thế?” Anna kêu lên.

“Cô đang được kết hôn.” Yêu tinh đá nói.

Ngay sau đó, Anna cảm thấy rung mình run rẩy, và nàng ngã xuống. May thay Kristoff đã đỡ được nàng.

“Tôi nghĩ rằng cô ấy bị yếu tinh thần.” Soren nói.

Hulda khịt mũi. “Có lẽ là do quá lo lắng.”

Kristoff ôm chặt lấy Anna. “Không.” Chàng khẳng khái. “Có điều gì đó không ổn.”

Pabbie đi qua đám đông, tiến đến. “Cậu ấy nói đúng đấy. Có điều gì đó không ổn.” Ông nói. Pabbie đi tới chỗ Anna, nắm lấy tay rồi nhìn vào đôi mắt yếu ớt của nàng. Một thoáng rung mình, khi Pabbie nâng một lọn tóc của nàng lên, mà giờ đây đã trắng cả đầu.

“Anna.” Pabbie nói nhỏ, “mạng sống của con đang gặp nguy hiểm.”

Sự im lặng bao trùm lên các yêu tinh đá. Anna nhìn Kristoff trong khi Pabbie tiếp tục nói.

“Chị gái con đã phóng băng vào trái tim con. Nếu không được lấy ra, con sẽ bị đóng băng... mãi mãi.”

“Sao cơ? Ôi, không!” Anna thờ hồn hển.

Kristoff cố gắng giữ bình tĩnh. Chàng nói, “VẬY, hãy lấy nó ra đi, ông Pabbie.”

Pabbie trả lời, “Ta không thể. Nếu nó ở trong đầu, thì sẽ dễ dàng hơn. Nhưng một hành động chân tình mới có thể làm tan chảy trái tim băng giá.”

“Một hành động chân tình ư?” Anna lặp lại.

“Phải chăng là một nụ hôn của tình yêu đích thực?” Một yêu tinh đá gần đó gợi ý.

Kristoff ngừng lại và suy nghĩ. “Chúng ta cần đưa nàng trở lại với Hans.” Chàng nói.

“Hans,” Anna trả lời một cách yếu ớt. “Đúng vậy. Là Hans.”

Kristoff vội vòng tay đỡ Anna và đặt nàng lên lưng Sven. Chàng trèo lên ngòai sau nàng và gặt đầu cảm ơn các yêu tinh đá.

Hulda thở dài. “Chúng ta sẽ chẳng bao giờ được thấy cậu ấy kết hôn đâu, Soren à.” Bà lẩm bẫm.

“Một ngày nào đó, bà Hulda ạ.” Soren trả lời.

Kristoff nắm lấy dây cương của Sven. “Đi nào, Olaf!” Chàng gọi.

“Tôi đến đây!” Olaf kêu lên, rồi nắm lấy đuôi của Sven. “Đi hôn Hans nào!”

Sven quay lại và đi thẳng về Arendelle, nó phi nước đại khi rời khỏi thung lũng của các yêu tinh đá. Mặt trời bắt đầu nhô lên. Và từng yêu tinh biến trở lại thành đá.

Hans cầm một ngọn đuốc khi đi xuống cầu thang vào nhà ngục của lâu đài Arendelle. Chàng ta xuất hiện ở cửa phòng giam Elsa.

Elsa đang nhìn chằm chằm Arendelle qua cánh cửa sổ nhỏ, giờ đây đã bị phủ kín trong tuyết và băng. Khi nghe thấy tiếng Hans bước vào, nàng vội quay lại. “Tại sao người lại đưa ta tới đây?” Elsa hỏi.

“Thần không thể để cho họ giết Người.” Chàng Hans nói với Elsa. Nàng liếc nhìn bàn tay bị cùm. “Nhưng ta là mối nguy cho Arendelle. Hãy đưa Anna tới đây.” Nàng đề nghị.

“Anna vẫn chưa quay lại.” Hans nói. “Nếu Người có thể chấm dứt mùa đông này và đưa mùa hè trở lại... xin Người hãy vui lòng.”

Elsa nhìn Hans với đôi mắt buồn bã. “Người không thấy sao?” Nàng nói. “Ta không thể. Người phải nói với họ để ta đi.”

Hans bước trở lại cửa. “Thần sẽ làm những gì có thể.” Chàng nói.

Ra khỏi phòng giam, chàng liền khóa cửa lại.

Elsa nhìn xuống xiềng xích của mình. Băng đã bắt đầu lan qua chúng. Và băng cũng bắt đầu hình thành dọc theo các góc của sàn phòng giam. Cảm xúc của Elsa và sức mạnh của nàng một lần nữa lại tuột khỏi tầm kiểm soát.

CHƯƠNG 18

Sven phi hết tốc lực xuống núi với Kristoff và Anna trên lưng. Olaf trượt xuống kéo lê đằng sau giống như chú chim cánh cụt ham vui.

Kristoff quay nhìn Anna. Nàng đang run rẩy và rất nhột nhột. “Cố lên nào!” Chàng nói. “Này, anh bạn. Nhanh hơn nữa đi!” Chàng giục Sven.

Khi họ đến Arendelle, Olaf bị văng lên phía trước. “Hu-ra! Tôi sẽ được gặp mọi người ở lâu đài.” Cậu hét toáng.

“Đừng để ai trông thấy nhé!” Kristoff gọi với theo.

“Biết rồi!” Olaf hét lại khi cậu biến mất vào thị trấn. Kristoff nhìn theo bóng Olaf mất hút. Sau đó, chàng nghe thấy tiếng thét của ai đó, dường như là không mong chờ được trông thấy một người tuyết biết nói.

“Ồi! Nó biết nói!” Một người thét lên. Yêu cầu Olaf không để bị lộ rõ ràng là điều quá sức.

Ở cổng lâu đài, một người lính sớm nhìn thấy hai người đang cười tuần lộc phi tới.

“Đó là Công chúa Anna!” Anh ta la to.

Anna cố gắng xuống khỏi lưng Sven.

“Để tôi đỡ.” Kristoff giúp nàng xuống.

Anna đã rất yếu. Nàng đưa mắt lên nhìn Kristoff. “Anh sẽ ổn chứ?” Nàng hỏi. “Đừng lo cho tôi.” Kristoff đáp lại. Rồi ngay sau đó, hai người hầu vội vã chạy ra giúp Anna. “Hãy đưa nàng ấy đi gặp Hoàng tử Hans.” Kristoff bảo họ.

“Tội nghiệp Công chúa, Người lạnh cóng rồi.” Người hầu gái già nói. “Đưa Công chúa vào trong và sưởi ấm nào.”

Khi người hầu đưa Anna đi, Kristoff vẫn đứng nhìn theo. Sven nhìn bạn mình, kẻ đang không biết cần làm gì tiếp theo. Sau đó cửa lâu đài đóng lại, bỏ Kristoff ở ngoài.

Trong thư viện lâu đài, Hans đang họp với một số quý tộc và binh lính, thảo luận về số phận của Nữ hoàng Arendelle.

“Ta sẽ quay trở lại đó để tìm kiếm Anna.” Hans nói. “Không ai được phép tới gần Nữ hoàng, cho đến khi ta quay về.”

“Hoàng tử Hans,” một người lên tiếng. “Ngài không thể mạo hiểm ngoài kia lần nữa. Arendelle cần có Ngài.”

Hans ngồi xuống ghế. “Nhưng nếu Công chúa Anna có mệnh hệ gì...”

“Nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra với Công chúa Anna,” một quý tộc khác nói, “thì Arendelle chỉ còn Ngài thôi. Xin hãy cân nhắc.”

Cửa phòng mở toang, và hai người hầu đưa Anna vào phòng.

“Anna!” Hans thẳng thốt khi nàng ngã vào vòng tay chàng. “Em lạnh quá.”

“Hans, anh phải hôn em.” Nàng cố nói.

“Gì cơ?” Chàng hỏi.

“Ngay lập tức!” Anna tuyệt vọng nói.

Hans tỏ vẻ ngạc nhiên. “Từ từ đã nào.” Chàng nói.

Những người hầu mỉm cười, nhận thấy Anna và Hans cần khoảng trời riêng. “Chúng tôi sẽ để hai người lại với nhau.” Một người nói và lùi lại. Mọi người trong phòng liền theo ông ta ra ngoài.

Khi chỉ còn hai người, Hans quay lại nhìn Anna. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Chàng hỏi.

“Elsa tấn công em bằng sức mạnh của chị ấy.” Nàng dịu dàng nói.

“Em đã nói chị ấy sẽ không làm hại em kia mà.” Hans ngạc nhiên.

Anna rủ mắt xuống. “Em đã làm.” Nàng trả lời.

“Chị ấy làm đông cứng trái tim em, và chỉ một hành động yêu thương đích thực mới có thể cứu được em.”

CHƯƠNG 19

Anna thậm chí còn cảm thấy lạnh hơn lúc nàng ở ngoài kia, trong cơn bão. Nhưng thật là nhẹ nhõm khi được kể mọi chuyện cho Hans nghe, và biết rằng chàng có thể giúp nàng.

Sau khi nghe toàn bộ câu chuyện, Hans nhìn Anna với nụ cười âu yếm. “Nụ hôn của tình yêu đích thực,” chàng trầm ngâm nói. Rồi Hans nghiêng người lại gần, sẵn sàng để hôn nàng. Anna nâng cằm lên và nhắm mắt lại. Nhưng, Hans bỗng dừng lại.

“Ồ, Anna.” Hans nói. “Giá có người yêu cô thật.”

“Sao cơ?” Ann sững sốt.

Hans đứng lên và bỏ đi. Hắn ta đứng trước cửa sổ, nhìn vương quốc bên ngoài. “Là Hoàng tử thứ mười ba ở vương quốc của ta, thật chẳng có cơ hội nào cả.” Hắn nói với nàng. “Và ta hiểu rằng ta cần phải kết hôn để leo lên ngai vàng ở đâu đó.”

Anna khó nhọc ngẩng đầu lên. “Gì vậy? Anh đang nói về chuyện gì vậy?” Nàng hỏi.

“Là người thừa kế, tất nhiên Elsa phù hợp hơn.” Hans tiếp tục. “Nhưng không ai có thể tiếp cận cô ta. Còn cô...” giọng hắn nhỏ dần với nụ cười hiểm ác.

“Hans?” Anna nói, và cảm thấy lo lắng hơn.

“Như chị cô đã nói.” Hắn ta nói với nàng. “Cô quá khao khát tình yêu, quá sẵn lòng lấy ta, chỉ vậy thôi.” Hans đến bên bàn và lấy một

cốc nước. Sau đó tiến đến gần lò sưởi. “Hình dung sau khi chúng ta kết hôn, ta sẽ phải dựng lên một tai nạn nhỏ cho Elsa.” Hấn đổ nước, dập tắt ngọn lửa.

Anna vươn tay ra định chặn hấn lại, nhưng nàng quá yếu và một lần nữa lại ngã xuống sàn. “Hans, không, dừng lại!” Nàng kêu lên.

Lờ đi sự van nài của Anna, Hans lấy que cời lửa và dập tắt hết chỗ than hồng còn lại. Hơi lạnh tràn khắp phòng. “Nhưng rồi cô ta tự chuốc họa vào thân, còn cô thì quá ngốc nghếch khi đuổi theo cô ta.” Hấn cười khoái trá.

“Xin đừng.” Anna cầu xin.

Hans cười. “Giờ chỉ còn mỗi việc là loại bỏ Elsa và đưa mùa hè trở lại.”

Sự tuyệt vọng nhấn chìm Anna khi nàng nhận ra bản chất độc ác của Hans. “Anh không phải là đối thủ của Elsa.” Nàng can đảm nói.

Hans nhìn xuống Anna. “Không, cô mới không phải là đối thủ của Elsa.” Hấn nói với nàng. “Nhưng ta là người hùng sẽ cứu Arendelle khỏi hủy diệt.” Nói rồi, hấn sải chân bước ra cửa.

“Anh sẽ không thoát được sự trừng phạt này đâu.” Anna quả quyết.

“Ôi! Tôi vừa thoát được rồi đây.” Hans nói với nụ cười ác độc.

Hấn bỏ đi, khóa chặt cửa lại.

Anna cố đứng dậy, nhưng nàng quá yếu. Nàng có thể cảm thấy sự giá lạnh đã lấy đi chút sức lực cuối cùng của mình.

“Có ai đó không?” Nàng cố gọi to, giọng đã chuyển khàn khàn. “Cứu tôi với!” Nàng nhìn quanh căn phòng tối om và thấy rằng mình hoàn toàn cô độc. “Làm ơn, làm ơn.” Nàng thì thầm.

Và rồi, Anna bất tỉnh.

Hans đến phòng hội đồng, nơi Công tước Duke và các quý tộc đang tụ họp. “Cứ mỗi phút trôi qua, trời lại càng giá lạnh hơn.” Công tước Duke ta thán. “Không chết đói thì chúng ta cũng sớm chết cóng.”

Hans ngã xuống ghế, trông đầy mệt mỏi và kiệt sức vì đau buồn.

“Hoàng tử Hans!” Một quý tộc lên tiếng, nhẹ nhàng chìa tay ra với hắn.

Hans cúi đầu và cười thầm. Hắn đã ngồi xuống ngai vàng. Kế hoạch đang tiến triển tốt đẹp. Vờ đây hồi hận, Hans nói, “Công chúa Anna đã... qua đời.”

“Gì cơ?” Một ai đó kêu lên.

“Sao lại ra cơ sự này?” Một trong các quý tộc hỏi.

Hans chậm chậm lắc đầu. “Nữ hoàng Elsa đã giết chết nàng ấy.”

“Ồi, không!” Công tước Duke la to.

Ôm lấy đầu, Hans đóng vai người đàn ông đau buồn. “Chúng tôi đã nói được lời hẹn ước trước khi nàng ấy chết trong vòng tay tôi.”

“Giờ đây không còn nghi ngờ gì nữa.” Công tước Duke tuyên bố. “Nữ hoàng Elsa là một con quái vật!”

“Hoàng tử Hans.” Một quý tộc lên tiếng, “Arendelle trông cậy vào Ngài.”

Hans gật đầu đầy cương quyết, và thầm vui mừng. Dù trong mơ hắn cũng không ngờ, âm mưu chiếm đoạt ngai vàng có thể thành công vẻ vang đến vậy. “Với trái tim trĩu nặng đau thương, tôi buộc Nữ hoàng Elsa tội phản quốc và lãnh án tử hình.” Hắn tuyên bố.

Trong căn ngục tối, Elsa đứng bên cửa sổ. Tuyết trắng xóa đổ xuống như thác. Nàng tự hỏi em gái hiện đang ở đâu. Anna có thể sẽ không bao giờ vượt qua được cơn bão này.

Có lẽ ta đúng là quái vật, nàng nghĩ. Những lời nói của Hans ám ảnh nàng. Sức mạnh của nàng chẳng làm được gì ngoài việc gây ra rắc rối lớn cho cả vương quốc.

Elsa biết nàng phải rời khỏi Arendelle để không làm hại thêm ai nữa. Khi nước mắt dâng trào, nàng nhìn xuống còng tay. Chúng đã hoàn toàn đông cứng, và bỗng nhiên vỡ tách ra. Sau đó đột nhiên, một tiếng động vang như sấm, băng đã làm bức tường ngực rạn nứt và vỡ thành từng mảnh, khi cảm xúc của Elsa lấn át tâm trí và trái tim nàng. Nhận ra mình có thể trốn thoát, Elsa vội vã chui qua lỗ hổng trên bức tường.

Hans nghe thấy tiếng động, vội vã lao xuống ngực. Công tước Duke và đám lính gác của ông ta đã ở đó.

“Có chuyện gì vậy?” Hans hỏi.

“Nữ hoàng đã trốn thoát.” Công tước trả lời, nhìn chăm chăm vào bức tường bị phá.

CHƯƠNG 20

Những cơn gió gào rú, quất vào Kristoff khi chàng quay lại núi, rời xa Arendelle.

Chàng chỉnh lại kính và quấn khăn quàng cổ thật chặt.

Sven bị tụt lại phía sau. Chú tuần lộc luôn muốn quay trở lại Arendelle và lâu đài. Kristoff lắc đầu và tiếp tục bước đi, tăng lò chú tuần lộc. Sven đột nhiên lao lên phía trước, vượt qua Kristoff, rồi đứng lại trước mặt chàng. Sven đối mặt và nhìn thẳng vào mắt chàng trai.

“Chuyện gì vậy, anh bạn?” Kristoff hỏi.

Chú tuần lộc thúc sừng của mình vào người Kristoff.

“Này, coi chừng!” Chàng bực mình nói. “Có chuyện gì với mày thế?”

Sven lắc đầu và nhóp nhép miệng.

“Mày nói chuyện kiểu đó, tao không hiểu đâu.” Kristoff nói với Sven.

Trong chớp mắt, Sven hất Kristoff, và dùng sừng của mình nâng chàng lên. “Này! Dừng lại!” Kristoff hét lên. “Thả tao xuống mau.”

Sven quăng chàng ta xuống nền tuyết cứng. “Không, Sven.” Kristoff nói. “Chúng ta sẽ không quay lại.”

Nhưng Sven khịt mũi, chú ta hẳn nhiên không đồng ý.

“Cô ấy đã có tình yêu đích thực rồi mà.” Rồi Kristoff nhận thấy mỗi nghi ngờ của Sven. Chàng quay lại nhìn Arendelle để chứng minh quan điểm của mình. Nhưng điều khiến chàng kinh ngạc, là chàng đã thấy một cơn bão lạ lùng đang xoáy tít bên trên lâu đài. Chàng có thể trông thấy những đám mây đen đang hình thành, và ngày càng nhiều băng xuất hiện trên các bức tường lâu đài, băng đóng ngày một dày hơn. “Anna!” Chàng kêu lên.

Ngay lập tức, Kristoff thay đổi hành trình của mình, chàng quay lại và chạy thẳng về phía Arendelle. Sven cũng lao đi ngay sau chàng. Chú ta vọt lên trước, cúi đầu dùng bộ sừng nâng Kristoff lên, đẩy chàng lên lưng. Cả hai phi hết tốc lực xuống sườn đồi.

Anna nằm cuộn tròn trên sàn thư viện. Nàng đã đến được cửa nhưng quá yếu ớt để đứng dậy. Không ai nghe thấy tiếng thì thào kêu cứu của nàng cả. Cơ thể nàng mới lạnh làm sao, còn trái tim thì đau nhói.

Đúng lúc đó, tay nắm cửa xoay nhẹ. Anna không thể ngẩng đầu lên nhìn xem đó là ai nữa. Cái khóa lách cách. Rồi nàng nhìn thấy một củ cà-rốt chen vào lỗ khóa.

Đột nhiên, cánh cửa mở tung. Đó là Olaf! Cậu người tuyết lôi chiếc mũi cà-rốt của mình ra khỏi khóa và đặt nó trở lại vào giữa khuôn mặt. Cậu đang rất tự hào về bản thân mình, nhưng niềm vui thích đó ngay lập tức biến mất khi cậu nhìn thấy Anna.

“Anna, không!” Cậu kêu lên. Olaf chạy đến lò sưởi và châm lửa lên. Thoáng sau, một đám lửa lớn đã cháy bùng bùng.

“Olaf!” Anna nói. “Tránh xa chỗ đó ra!”

“Oa!” Olaf kêu lên, nhìn ngắm bếp lửa và cảm nhận hơi nóng. Có chút sợ hãi nhưng cậu không thể cưỡng lại sự ấm áp từ lò sưởi. “Hóa ra, đây là nóng.” Cậu thích thú. “Phải nói rằng, tôi vẫn thích nó!” Thế rồi Olaf vội vã chạy đến bên Anna và đỡ nàng tới gần ngọn lửa. “VẬY, Hans ở đâu? Chuyện gì đã xảy ra với nụ hôn của cô?”

“Tôi đã làm về anh ta.” Anna nói. “Đó không phải là tình yêu đích thực.”

Olaf không muốn tin vào điều đó. “Nhưng chúng ta đã chạy cả quãng đường để tới đây cơ mà.” Cậu ngạc nhiên.

“Làm ơn, Olaf.” Anna cố gắng nói. “Cậu không thể ở lại đây. Cậu sẽ tan chảy mất.”

“Tôi sẽ không rời đây cho đến khi chúng ta tìm thấy tình yêu đích thực khác có thể cứu cô,” Olaf tiếp tục. Cậu ngồi xuống bên cạnh Anna. “Có bất kỳ ý tưởng nào không?”

Anna thờ dài não nề. “Tôi thậm chí còn chẳng biết tình yêu là gì nữa.”

“Không sao.” Olaf đáp. “Tôi biết.” Cậu ngồi nhích cao lên một chút. “Tình yêu đích thực là đặt những nhu cầu của người khác lên trước bản thân. Giống như là cái cách Kristoff đưa cô quay trở lại đây với Hans và rời xa cô mãi mãi ấy.”

“Kristoff yêu tôi ư?” Anna hỏi. Mở to đôi mắt.

Olaf gật đầu. “Cô đúng là không biết gì về tình yêu hết nhỉ?”

Anna nhìn Olaf. Cậu đang nhỏ giọt từ đầu đến chân! “Olaf, cậu đang tan chảy!” Nàng kêu lên.

“Có vài người đáng để ta tan chảy mà.” Cậu nói. Hình dạng khuôn mặt cậu đang nhanh chóng thay đổi. Olaf cố gắng đẩy cái đầu đang chảy xệ của mình lên. Rồi cậu chạy ra sau Anna, để thoát khỏi sức nóng của ngọn lửa. “Chỉ là có lẽ không phải ngay lúc này.”

Một cánh cửa sổ bên kia căn phòng bị tung ra và một cơn gió lạnh tràn vào. Anna rùng mình. Olaf chạy tới cửa sổ để đóng lại. “Đừng lo lắng.” Cậu nói. “Đề đó cho tôi. Chúng ta sẽ vượt qua...” Cậu ngừng lại và nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. Cậu rướn người về phía trước, nheo mắt nhìn đường chân trời. “Chờ một chút, chỉ một giây thôi. Tôi thấy cái gì đó!”

Cậu vớ tay qua cửa sổ đang mở và bẻ một cây đá trên gờ cửa sổ. Cậu lộn cây đá lại và sử dụng nó như một ống kính viễn vọng. “Này, là Kristoff và Sven!” Cậu hét lên khi nhận ra ai đang chạy về phía lâu đài. Cậu quay sang Anna, hào hứng. “Họ đang trở lại theo lối này!”

“Họ là ai?” Anna hỏi. Nàng gắng đứng lên để nhìn.

“Ồi chà, anh ấy di chuyển rất nhanh!” Olaf nói. “Hừm, tôi nghĩ chắc mình đã làm. Tôi đoán Kristoff không yêu cô đến độ có thể bỏ cô ở đây.”

“Hãy giúp tôi.” Anna nói một cách khó khăn. “Làm ơn.”

“Không.” Olaf nói với nàng.

“Cô cần ở lại bên đồng lửa và giữ ấm.”

Anna vẫn kiên quyết. “Tôi cần gặp Kristoff.”

“Tại sao?” Olaf hỏi. Sau đó, anh chàng người tuyết ngừng lại. “Ồ, tôi biết tại sao rồi! Tình yêu đích thực của cô ở ngay kia, chạy qua vịnh hẹp như một vị vua tuần lộc dũng mãnh, và sắc sảo.” Cậu đỡ lấy Anna. “Đi nào!”

Băng bắt đầu rạn vỡ, xuyên qua các bức tường của thư viện. Các vết nứt lớn dần trên các bức tường, và căn phòng sắp sửa sụp đổ. Anna và Olaf vội vã rời khỏi thư viện. Họ vất vả cùng nhau chạy qua các hành lang, tránh băng khi nó xuất hiện trên lối đi.

“Quay lại lối này.” Olaf nói, kéo Anna đi. Nhưng mọi ngã đường đều đã bị băng chặn lại!

“Chúng ta bị mắc kẹt rồi!” Olaf hét lên.

Anna nhìn xung quanh và phát hiện ra một lối thoát. Nàng nắm lấy tay Olaf và họ trèo qua một khung cửa sổ, đập vỡ kính, trượt xuống một dốc băng. Olaf cuộn thêm nhiều tuyết vào người khi cậu lăn xuống. Họ dừng lại an toàn bên ngoài lâu đài và hướng về phía Kristoff, chờ đợi.

CHƯƠNG 21

Những trận cuồng phong đã thổi bùng lên thành cơn bão ác liệt hoành hành khắp Arendelle. Tuyết tiếp tục rơi, còn không khí vẫn giá buốt. Các khối băng trong vịnh bắt đầu trơn trượt, khiến cho việc đi lại vô cùng nguy hiểm.

Tuyết đập vào mặt Anna khiến nàng đau rát, nàng chẳng nhìn thấy gì, nhưng nàng và Olaf vẫn kiên trì tiếp tục. Nàng đưa tay lên che mắt khi bước đến tâm bão. Nhìn dòng nước của vịnh hẹp đông lạnh nứt thành các khối rắn và các con tàu bị bão đánh lật khiến trái tim nàng tan nát.

“Kristoff!” Nàng kêu lên yếu ớt. Anna không thể nhìn thấy chàng, nhưng nàng biết chàng đã vào trong vịnh hẹp và nàng biết chàng là cơ hội cuối cùng để cứu mình. Băng vẫn đang lan ra trong tim, khiến nàng càng lúc càng yếu hơn. Dù nàng đã quyết tâm, nhưng theo mỗi bước chân, sức lực của nàng lại mất dần đi.

Lúc này, tuyết đang xoáy dữ dội, che phủ tất cả mọi thứ. “Ồi!” Olaf kêu toáng khi gió nhấc cậu lên, khiến cậu bị tách khỏi Anna.

Cách đó không xa, nhưng hoàn toàn chìm trong bão tuyết, Kristoff đang cưỡi trên lưng Sven, phi một cách tuyệt vọng về phía Anna. Khi chàng đi qua vịnh hẹp, một con tàu bị kẹt trong lớp băng dày ở phía trước bắt đầu nghiêng trượt và lật lư. “Tiến lên! Cố lên nào!” Kristoff giục giã Sven.

Đúng lúc đó, lớp băng dày trước mặt Kristoff nghiêng đi và khiến con tàu dựng đứng rồi vỡ thành nhiều mảnh. Sven dừng cảm nhảy

qua dòng nước lạnh tới chỗ an toàn. Nhưng chẳng may, chú tuần lộc bị ngã xuống nước.

“Sven!” Kristoff hét lên. “Sven!”

Cực kỳ nỗ lực, Sven nhảy lên khỏi mặt nước và leo lên một tảng băng nổi.

Cậu gật đầu, thông báo rằng cậu ổn rồi.

“Giỏi lắm.” Kristoff khen ngợi. Chàng quay trở lại để tìm Anna.

Hans cũng đã ở ngoài vịnh hẹp đóng băng, nỗ lực vượt qua cơn bão. Hắn đang đuổi theo Elsa, và sắp sửa bắt được nàng. “Elsa!” Hans hét to, giữa tiếng gió hú gào. “Cô không thể chạy trốn khỏi chuyện này đâu!”

“Đừng cố gắng ngăn ta.” Elsa hét lên đáp trả. “Chỉ cần chăm sóc tốt cho em gái ta thôi.”

“Em gái cô ư?” Hans cười. “Cô ấy yếu ớt và lạnh cóng từ trên núi trở về. Và nói rằng chính cô đã đóng băng trái tim cô ấy.”

Elsa thở gấp. “Không!” Nàng cảm thấy sợ hãi với những gì sức mạnh của mình đã gây ra. Nỗi sợ hãi lớn nhất của nàng đã trở thành sự thật. “Tôi đã cố gắng để cứu cô ấy.” Hans nói dối. “Nhưng quá muộn rồi. Anna đã đóng băng. Mái tóc bạc trắng. Em gái cô đã chết vì chính cô.”

Elsa gục xuống, ôm đầu dần vật.

Cơn bão đột ngột ngưng bật như đáp lại sự tuyệt vọng đang tràn ngập trong lòng Elsa. Những cơn gió và các trận tuyết đổ xuống bất chợt dừng lại, bông tuyết lơ lửng giữa không trung.

Trong sự tĩnh lặng đột ngột, Kristoff cuối cùng đã thấy Anna. Nàng ôm chặt lấy ngực và làn da nàng trắng bệch. Mọi sức lực của nàng đã bị rút cạn theo từng phút giây trôi qua.

Gần như không thể nói chuyện, nàng thốt lên tên chàng và gục xuống. “Kristoff.”

“Anna! Anna!” Kristoff gọi trong tuyệt vọng khi chạy tới bên nàng.

Trong không gian tĩnh lặng, dân chúng Arendelle tập trung tại bờ biển, nhìn chăm chăm ra vịnh hẹp đông lạnh. Khi mọi thứ trở nên quang đãng, họ thấy Nữ hoàng quý trên băng, đầu gục xuống. Hoàng tử Hans đứng ngay sau nàng.

CHƯƠNG 22

Dù không thể di chuyển được nữa, Anna vẫn cố ngẩng đầu lên nhìn Kristoff đang tiến về phía mình. Nhưng gần đó, ở hướng khác, nàng bỗng bắt gặp một cảnh tượng không thể tin nổi. Đó có phải là chị gái của nàng? Elsa cũng ở ngoài băng giá lúc này ư? Anna cố gắng tập trung.

Rồi nàng nhận ra Hans cũng đang đứng đó, bên cạnh là Elsa quỳ trên băng, khuôn mặt vui trong đôi bàn tay. Anna kinh hoàng khi thấy Hans rút gươm ra và giơ trên đầu Elsa. Hắn đang chớp lấy thời cơ và âm mưu của hắn sắp trót lọt.

Anna biết rằng hôn Kristoff là niềm hy vọng cuối cùng để được cứu sống, nhưng nàng không thể chịu được khi thấy Elsa gặp nguy hiểm. Gắng hết sức bình sinh, Anna quay lưng lại với Kristoff và tiến về phía chị gái.

“Elsa!” nàng gọi chị gái. Với chút sức lực cuối cùng, Anna lao tới. Nàng chắn phía trước Elsa để chặn cú đâm của Hans.

“Không!” Nàng hét lên.

Trong khoảnh khắc đó, toàn bộ cơ thể Anna đóng băng, biến thành băng đá. Thanh kiếm đâm xuống người cô rồi vỡ vụn. Hans đầy ngạc nhiên và giận dữ khi trông thấy các mảnh thép rơi xuống nền tuyết trắng xóa.

Nghe thấy tiếng động, Elsa quay lại... và nhìn thấy cơ thể đóng băng của Anna với một cánh tay đưa lên để che chắn cho mình.

“Anna!” Elsa thét lên. Nàng bật dậy và đưa tay ôm lấy người em gái đã hóa đá. “Ồi không, Anna.” Elsa bật khóc. “Không, xin đừng!” Elsa nức nở, ôm lấy Anna giờ đã đông cứng, lạnh lẽo.

Phía sau nàng, Hans nổi giận. Hắn vội vã nhặt thanh kiếm gãy lên và chuẩn bị hướng về phía Elsa, nhưng Kristoff kịp thời chạy đến. Chàng đâm trúng quai hàm của Hans và hạ gục hắn. Chẳng cần đến cú đâm thứ hai.

Olaf mạo hiểm tiến lên phía trước, nhìn hai chị em. Cậu sửng sò khi trông thấy Anna vẫn đứng đó, nhưng nàng không cử động và cũng chẳng còn sự sống. “Anna?” Cậu buồn rầu gọi. Cậu bước lùi ra sau khi Elsa ôm em gái khóc nức nở.

Kristoff, Sven, và Olaf, tất cả đều cúi đầu.

Cả các quý tộc, và dân chúng của Arendelle cũng đều cúi đầu, họ đưa mắt nhìn từ trên bờ.

Một sự im lặng ảm đạm lan khắp vương quốc.

Đột nhiên, khi Elsa ôm em gái mình, nước bắt đầu nhỏ giọt ở đầu ngón tay của Anna. Và rồi sau đó, cánh tay nàng bỗng hạ xuống. Anna đã bắt đầu ấm lên.

“Anna!” Elsa thốt lên.

“Elsa...” Anna thì thầm. Nàng mở mắt ra và mỉm cười đầy yêu thương với chị gái. Elsa vô cùng mừng rỡ.

“Em hy sinh bản thân vì chị ư?” Elsa hỏi đầy kinh ngạc.

Vẫn còn yếu ớt, Anna đáp lại một cách đơn giản, “Vì em yêu chị.”

Olaf thở gấp. “Một hành động của tình yêu đích thực sẽ làm tan chảy trái tim băng giá.” Cậu nói.

Sự hy sinh của Anna đã cứu mạng sống của chính nàng!

Câu nói của Olaf cứ hiện lên trong tâm trí Elsa khi nàng chậm chạp nhận ra đầy đủ ý nghĩa của nó. “Tình yêu sẽ làm tan băng giá... Tình yêu. Ồ! Tất nhiên rồi!” Nàng nói và ôm lấy Anna lần nữa, mỉm cười hạnh phúc.

“Tất nhiên cái gì?” Olaf hỏi. Elsa lùi lại một bước và giơ tay lên trên đầu, tuyết lập tức cuốn ngược trở lại bầu trời! Tiếp theo, mặt đất rung lên và di chuyển. Tuyết và băng bắt đầu tan chảy. Vùng vịnh hẹp tan băng giá và một chiếc tàu dâng lên, nâng Elsa và những người khác lên trên boong tàu. Ngay sau đó, tất cả các tàu thuyền trong vịnh đã trở lại vị trí ban đầu. Elsa vung tay một lần nữa và bầu trời đầy nắng hé lộ! Sự ấm áp của một ngày hè lan ra khắp vương quốc trong khoảnh khắc hân hoan, hạnh phúc.

Tất cả người dân của Arendelle cùng reo hò!

“Tuyệt vời, đây là ngày tuyết vời nhất đời tôi!” Olaf kêu lên. Tuy nhiên, người tuyết nhỏ một lần nữa lại bắt đầu tan chảy. “Và,” cậu nói thêm, “rất có thể là lần cuối cùng.”

Elsa nhìn người tuyết nhỏ giọt, và tan dần. “Ồ, Olaf.” Nàng nói, giọng chân thành. “Chờ một chút, anh chàng bé nhỏ.” Nàng phẩy tay qua Olaf và bao quanh cậu ta là đám mây lạnh. Olaf nhanh chóng đông cứng trở lại và trở về hình dạng ban đầu. Tuyết hơn bao giờ hết, giờ cậu đã có một đám mây tuyết vĩnh viễn trên đầu, giúp cậu không bao giờ bị tan chảy nữa.

“Ha!” Cậu kêu lên. “Tuyệt quá đi mất!”

Hans gắng bò dậy, và vẫn còn choáng váng bởi cú đâm của Kristoff, quay sang Anna. “N...nhưng cô ta đã đóng băng trái tim của cô rồi mà,” hấn lắp bắp. Hấn nhìn Anna đã bị đóng băng đến chết trong thư viện rồi.

“Chỉ có một trái tim băng giá ở đây, là của anh.” Anna cứng cỏi đáp lại. Sau đó, bằng tất cả sức mạnh của mình, nàng đâm một cú vào mặt Hans, khiến hấn lộn nhào xuống nước.

Anna cười sung sướng. Nàng cảm thấy ấm áp hơn rồi. Nàng bắt gặp Kristoff đang nhìn mình và cũng cười toe toét. Rồi nàng ôm Elsa một lần nữa. Hai chị em ôm nhau thật chặt. Không ai muốn rời đi.

CHƯƠNG 23

Mùa hè đã quay trở lại Arendelle, và các dòng sông trong vịnh hẹp đầy những tàu thuyền chở người và hàng hóa qua lại.

Hans bị nhốt trong một cái lồng trên boong một con tàu chuẩn bị quay trở lại Đảo Nam.

“Tôi đưa tên vô lại này về nước hấn.” Một quý tộc nói với người chấp pháp hoàng gia.

“Để xem mười hai người anh trai nghĩ thế nào về hành vi của hấn!”

Gần đó, binh sĩ Arendelle đang dẫn Duke và hai vệ sĩ của ông ta lên tàu.

“Đây là việc không thể chấp nhận được.” Công tước phản đối. “Tôi vô tội! Tôi là nạn nhân của sự sợ hãi. Tôi yêu cầu được gặp Nữ hoàng!”

“Ồ, tốt,” người chấp pháp hoàng gia nói với ông ta. “Tôi có một thông điệp từ Nữ hoàng: Arendelle từ nay và mãi mãi sẽ không giao thương với Weasetown nữa.”

“Weselton!” Duke hét lên. “Đó là Weselton!”

Trong làng, Anna vội vã chạy qua các con đường, kéo Kristoff bị bịt mắt theo sau.

“Nhanh nào, nhanh nào.” Nàng gọi chàng.

Anna dẫn Kristoff thẳng vào đám đông và anh chàng vừa mới bị đâm sầm vào một cây cột. “Em không phải là một người dẫn đường tốt.” Chàng nói. Cuối cùng, họ dừng lại.

“Chúng ta đến nơi rồi!” Anna nói. Nàng kéo bật mắt của Kristoff ra. Trước mặt họ là một chiếc xe trượt tuyết mới coóng xinh đẹp. “Em nợ anh một chiếc xe trượt tuyết!”

Kristoff sửng sốt. “Em nghiêm túc phải không?” Chàng nói. “Không. Anh không thể chấp nhận nó.”

Anna cười. “Anh phải nhận. Không hoàn trả. Lệnh của Nữ hoàng. Chị ấy phong cho anh là siêu nhân vận chuyển nước đá của Arendelle.”

“Làm gì có danh hiệu ấy.” Kristoff mỉm cười nói. “Chắc chắn là có mà!” Anna khẳng định. “Và nó thậm chí còn có chỗ để cốc nữa. Anh thích chứ?”

Kristoff ôm chầm lấy Anna. “Thích ư?” Chàng hỏi. “Anh yêu nó. Anh còn có thể hôn em nữa!” Kristoff nhìn vào mắt Anna và đột nhiên cảm thấy rụt rè. “Ý anh là, anh muốn vậy. Anh có thể không? Ý anh là, chúng ta có thể không? Khoan, gì ấy nhỉ?”

Anna kiễng chân lên và trao cho Kristoff một nụ hôn nhẹ. “Được chứ!” Nàng đáp.

Kristoff mỉm cười. Sau đó, chàng cúi xuống hôn Anna. Và lần này, đó là một nụ hôn thực sự, ngọt ngào, lãng mạn, và hoàn hảo, dành cho Anna.

Cách đó không xa, Olaf vui vẻ thưởng thức thời tiết mùa hè với sự giúp đỡ của đám mây tuyết nhỏ. Cậu đang ôm một đóa hoa lớn, đưa lên mũi hít hà thật sâu. Đột nhiên, cậu hắt hơi và cái mũi cà-rốt bay ra khỏi mặt.

Sven đang đứng gần đó, và với một động tác mau lẹ, chú tuần lộc vươn ra đón lấy củ cà-rốt. Trông giống như Sven có thể nhai món

ăn yêu thích của chú ngay lập tức. Nhưng thay vào đó, chú đã trả cà-rốt lại cho Olaf. Olaf thì thực hạnh phúc khi được nhận lại mũi cà-rốt và cậu lập tức gắn nó lên mặt mình.

Đi qua Olaf, Anna nhận thấy có thêm biết bao điều khác nữa mang đến nụ cười cho nàng. Các cổng lâu đài được mở rộng. Elsa đứng trong sân. Xung quanh nàng, mọi người đều mang giày trượt băng. Và một phần của lâu đài bị phá hủy trước đó đã được sửa chữa lại, và được lát bằng băng.

“Mọi người sẵn sàng chưa?” Elsa hỏi đám đông. Nàng giơ cánh tay của mình dùng phép thuật bắn lên trong không trung tạo ra một sân trượt băng tuyệt đẹp!

Anna chạy đến bên chị gái. “Các cánh cổng được mở.” Nàng nói. “Em thích vô cùng.”

Elsa vòng tay quanh Anna. “Ta sẽ không bao giờ đóng chúng lại nữa.” Rồi với một nụ cười tươi, nàng kéo em gái ra sân để cả hai có thể cùng nhau trượt quanh sân băng.

Đằng sau họ, Sven cũng thử ra ngoài sân băng. Nhưng trượt băng với cậu chẳng hề dễ dàng chút nào. Cậu bị trượt chân và xoắn lại trong khi cố giữ thăng bằng. Lo lắng cho cậu bạn, Kristoff đuổi theo Sven, lúng túng cố gắng để giữ cậu ta đứng thẳng.

Cuối cùng là Olaf, cậu vừa vút qua Anna và Elsa. Tất cả đều cùng nhau vui vẻ trượt băng.

Mùa hè cùng với tình yêu và hạnh phúc, cuối cùng đã trở lại Arendelle.

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook](#) để tải trọn bộ sách *Disney Pixar* này cho bé.

Chú thích

1. Trong thiên văn học, cực quang là một hiện tượng quang học được đặc trưng bởi sự thể hiện đầy màu sắc của ánh sáng trên bầu trời về đêm, được sinh ra do sự tương tác của các hạt mang điện tích từ gió mặt trời với tầng khí quyển bên trên của hành tinh. Cực quang xảy ra ở bắc bán cầu được gọi là bắc cực quang.